

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SÁU

DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYEN XUAN MAI

DIRECTEUR NGUYEN TUONG TAM

ADMINISTRATEUR
PHAM HUU NINH

DÁNG lẽ chúng tôi chẳng cần bàn đến Không-giáo. Ở đời nay, đến những nhà chân nho khi đã tỉnh ngộ cũng đều công nhận rằng Không giáo chẳng còn hợp thời nữa, và tiện hơn hết là đem một nền giáo hóa mới thay vào.

Nhưng chúng tôi sợ rằng: trong khi đương do dự chưa biết nên theo mới hay theo cũ, số đông quốc dân sẽ bị một bọn học thức dở dang huyên hoặc, tán dương Không giáo bằng những lời rỗng tuếch. Những điều tán dương của họ có ảnh hưởng rất tai hại trong dân gian là vì họ tuy không phải là nhà nho, không

KHÔNG GIÁO

hiều thấu Không giáo, song nhờ về khoa luận lý học họ đã nhận được ở các trường Âu Tây nên họ nói rất khéo, nghe như có lý lắm.

Với một mớ học thức nửa mùa, bọn họ dẫu muốn làm gì cũng chẳng nên. Cứ để vậy thì rồi cái kết quả sự suy tôn Không giáo của bọn họ sẽ chẳng khác cái kết cục câu truyện ngụ ngôn « Con gấu vác tảng đá choang vô đầu người bạn nằm ngủ để giết con rười » mà thôi.

Song chúng tôi lo trong khi làm hại Không giáo, sự bênh vực vụng dại của bọn họ có thể ngăn trở sự tiến hành của phái mới. Vì quốc dân sẽ có thể tưởng lầm rằng: bọn họ là những nhà Âu học mà còn suy tôn Không giáo thì tất là Không giáo phải hợp thời. Nào ai có ngờ dẫu bọn họ tuy ở trong phái Âu học song vì quá lười biếng chậm chạp, rụt rè quay về lối cũ.

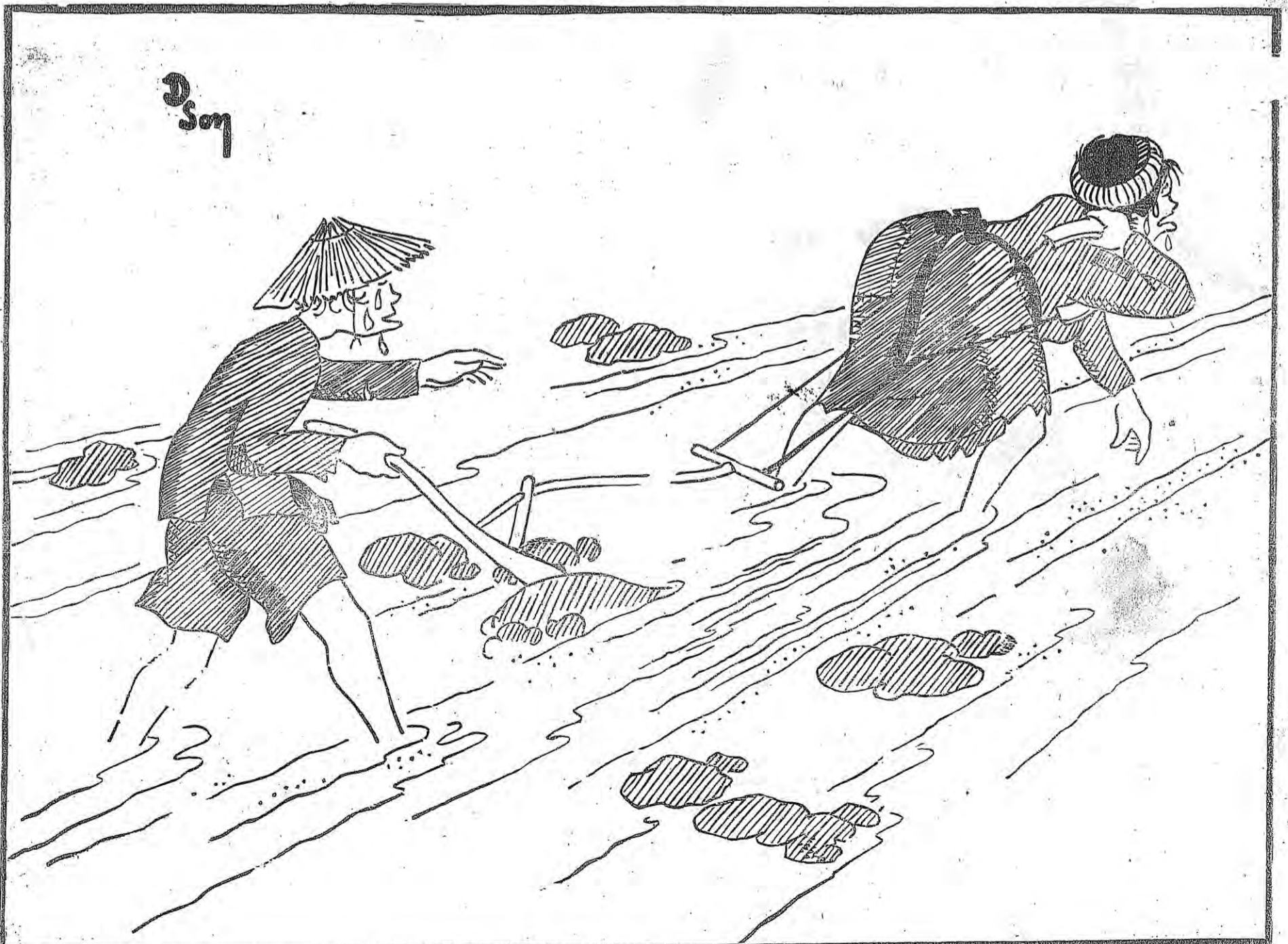
Nói cho đúng ra thì mục đích

bọn họ chẳng ở sự suy tôn Không giáo, cũng chẳng ở sự bài xích những ý tưởng mới. Họ chỉ muốn dương danh: nhỏ nhen thay bọn họ!

Họ là một hạng người tự phụ, kiêu căng dõm, chỉ muốn hơn người. Song về Pháp học, tuy đã theo đuổi hơn mười năm đèn sách mà thấy còn kém nhiều người, khó lòng mà sưng hùng sung bá được. Họ liền nho nhoe định lòe về nho học, cầm đầu hý hục học học, tra tra trong mấy quyển tân thư Tàu cùng là những quyển tự vị Hán Pháp, của Couvreur và Wieger.

(Xem tiếp trang hai)

QUEN MÔM!

CHÔNG . . . B r r r . . . B r r a . . V a . . ặt!

KHÔNG GIÁO

(Tiếp theo trang nhất)

Học được dăm năm, họ vẫn thấy còn dốt và chưa bằng ai (cũng như nền Pháp học của họ). Nhưng họ lại muốn «nát» ngay. Biết làm sao đây? Họ liền nghĩ ra một diệu kế: Đem chữ nho ra lèo bộn Tây học, nào điển tịch nọ, nào điển tịch kia, và đem chữ Pháp, chữ Anh ra nạt phái nho học, nào logique, système, nào high life, foreign office.

Thế là họ nghiêm nhiên trở nên bậc học thức có đủ hai giáo hóa: Tây, Đông.

Trong bọn Âu học có ai bàn tới Không giáo thì họ kêu la ầm-ỹ

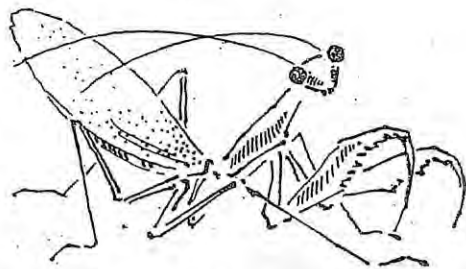
coi như người ta phạm đến vật gia-bảo, sở hữu của họ: «Đừng đụng vào, đó là chữ Hy-lạp!». Bên phái nho học có ai nói đến Descartes, Pascal, Bergson thì họ nhách một nụ cười thương hại: «Đừng đụng vào, đó là chữ Hy-lạp!».

Trời ơi! họ thực là hạng người hoàn toàn, như Montesquieu đã «khen».

Chúng tôi chỉ cầu phạt cho bọn họ đem hết tài lực ra mà bênh vực Không giáo để giúp cho nó chóng được tới cõi nát-bản!

Nhưng ước gì bọn họ đừng thiết tha quá đến nước, đến non thì hay biết bao, hay cho ta mà nhất là hay cho họ.

Nhị-Linh

TỪ

Cô Tân-Nữ làm, ông Nguyễn-văn-Đa chịu...

Cô Tân-Nữ là một cô tân nửa mùa xuất hiện trên tờ P.N.T.Đ.

Tân là... mới, mới ra đời, cô đã mượn tay ông Ngô-tất-Tổ đem đời từ ông Tạ-đình-Bính ra bói móc: có lẽ cô tướng thế mới là thái độ đáng để cho đức Không của cô khen.

Cô tướng thế nào ông Tạ-đình-Bính cũng phải để ý đến cô: than ôi, cô lắm. Có lẽ ông cho cô là gái, dầu có đức hạnh mặc dầu, là gái không đáng chấp, nên ông chỉ lôi ông Nguyễn-văn-Đa, chủ nhiệm tờ Phụ-Nữ ra mà bảo rằng:

«Nếu ông có đủ can đảm đương đầu với tôi, tôi khuyên ông chỉ nên dùng cái can đảm ấy khi nào tôi trở lại giúp việc cho một tờ báo nào... Mong cho ông hiểu để tôi được mừng không đến nỗi xấu hổ làm người bạn cùng nghề của ông».

Rõ tội nghiệp ông Đa! Rước được cô gái mới (Tân Nữ) về, tưởng đã mát lòng hả dạ, nào ngờ đầu lại là gái đã... lửa nghề... bói móc đời tư.

Thề dục của cô Phụ-nữ

Sau khi công kích cô Lý luận ở báo Trung-Bắc cổ động cho phụ nữ chịu tập thể thao và ông Huệ-Vinh của báo Hoàn-cầu hô hào chị em tập võ nghệ, báo P.N.T.Đ. kết luận một cách lý thú rằng:

«Xét kỹ ra, phụ-nữ không cần chơi thể thao (sport), chỉ cần tập thể dục (gymnastique). Ta chẳng thấy vô số thiếu niên trắng kiện mà đến chết vì những môn thể thao (như cưỡi xe đạp hoặc đá bóng là gì).

«Món thể dục rẻ tiền, nhã nhặn và thích hợp hơn hết cho phụ nữ chỉ là môn đánh quần bàn ping-pong».

Nhưng... nhưng, món thể dục rẻ tiền nhã nhặn và thích hợp cho phụ nữ mà gọi là ping-pong (đánh quần bàn) ấy... lại là một môn thể thao.

Thành thử ra, theo cô Phụ-Nữ:

Phụ-nữ không cần chơi thể thao.

Phụ nữ chỉ cần tập thể dục.

Mà món thể dục tốt nhất là ping-pong.

Nhưng ping-pong lại là môn thể thao.

Vậy phụ nữ cần chơi thể thao.

Thật là một diệu lý luận mới... của

cô «gái mới»... mới học lớp ba. Viết văn giỏi thế thì ra làm báo làm gì, cho hoài mất một cô học trò thông minh!

Rõ ường.

Tiếng Hy-lạp của cô «gái mới»

Uống thật! Vì cô biết cả tiếng Hy-lạp nữa. Xem tôn chỉ của Tự lực văn Đoàn, cô Tân-Nữ ở báo Phụ-Nữ đọc đến điều thứ tám: làm cho người ta biết là Không giáo không hợp thời nữa, cô dương to hai con mắt thông minh vì đã luôn tập thể-dục (hay thể-thao cũng thế), cô phì cười, cười ngáy ngáy, muốn nhủ rằng:

«Đó là chữ Hy-lạp, xin đừng đi tới!»

(C'est du grec, n'y touchez pas).

Vậy ra Không giáo là chữ Hy-lạp của cô Tân-Nữ. Học giỏi đến nỗi ping-pong cho là một môn thể-dục (éducation physique) mà không cho là một môn thể-thao (sport), thảo nào mà cho Không giáo là chữ Hy-lạp cũng phải.

Nhưng dầu Không giáo là chữ Hy-lạp hay là một môn thể thao cho tri thức của Tàu, tôi cũng cười mà nhủ cô rằng:

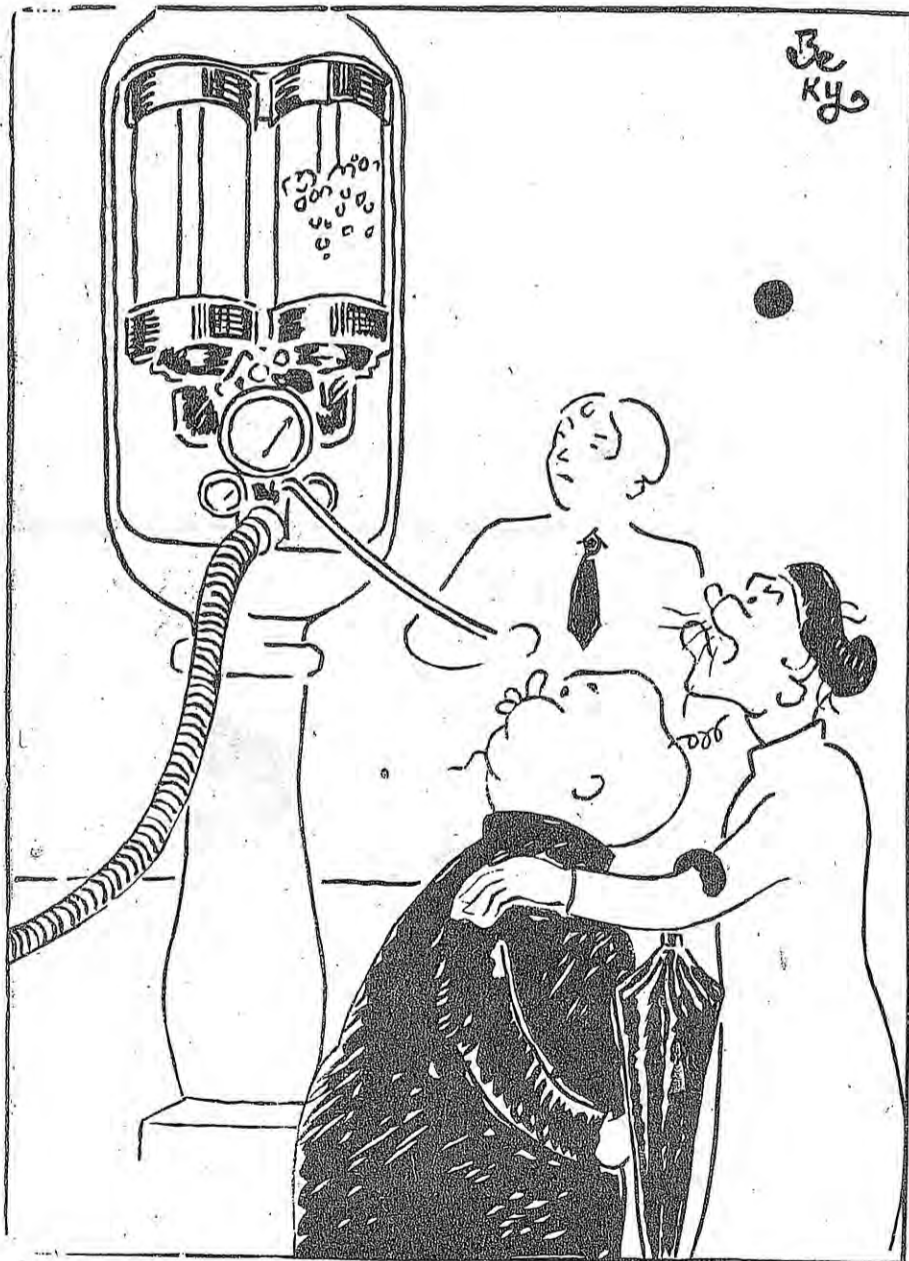
«Nó vỡ rồi, đừng chạm đến nữa». (N'y touchez pas, il est brisé.)

Văn Trường giả

L với không xương, nhiều đường lắt léo. Từ-Ly một kỳ báo trước mới nói đến các ông trưởng-giả, thì cô Tân-Nữ tiện mồm đã đem ngay chữ trưởng giả tặng ông Khải-Hưng.

«Ông... Khải-Hưng, người chép truyện tình sắc mùi trưởng-giả ở báo

ĐÁNG LO THẬT

L. T. — Nay bác xã, họ hút nước lên mái thế này thì còn gì là long mạch!

Pour la meilleure façon de placer votre argent dans la construction des bâtiments, adressez-vous à

M. NGUYỄN-CAO-LUYỆN
ARCHITECTE DIPLOMÉ

PRIX SAMUEL LONG

(Le premier prix d'architecture de l'Ecole des Beaux Arts de l'Indochine).

42 Bognis Desbordes et
64 Rue Richaud

HANOI

NGŨ TINH NHÂN TẠO HUYẾT

Cửa Trung-Hoa danh y Yecsiounine phát minh, đã phân chất tại phòng thí-nghiệm Hanoi ngày 15 Avril 1932. Quan chánh phòng thí-nghiệm cho giấy nhận thực rằng: «Thuốc này không có công phạt, dùng để tăng sức khỏe, bổ khí huyết, làm cho Hồng huyết trong sạch, và trừ trùng độc lậu, giang-mai khỏe».

Trị bệnh: xanh xao, gầy còm, kinh sợ, hay quên, kém ăn ít ngủ, mộng mị, hoạt tinh, chóng mặt, rức đầu, mồ hôi trộm, đánh trống ngực, can thận suy, bệnh lậu giang-mai chưa tuyệt nọc, đàn bà kinh nguyệt bất điều, khí hư, bạch dâm. Cụ giá khí huyết kém. Trẻ con cam, sái, gẻ, lở. Mỗi chai 1\$50 — 6 chai 7\$50.

Trong hiệu có lương y án mạch không lấy tiền.

NGŨ TINH ĐƯỢC PHÒNG, số 114, phố hàng Bông, Hanoi

NỬA CHỪNG XUÂN

(ĐỜI CỎ MAI)

của Khải-Hưng

(Tự lực văn đoàn)

Đầy 298 trang, giá nhất định: 0\$75

(Tác-giả xuất bản.)

Có thêm hơn 20 trang vẽ đoạn cuối để kết luận một cách chu đáo và thú vị hơn.

Xin gửi ngân phiếu 0\$95 (tiền sách 0\$75, tiền cước 0\$20) về M. Nguyễn-trường-Tam 1 Carnot Hanoi.

Các bạn mua P.H. dài hạn được trừ 10% vào tiền sách. Mua trên 5 quyển được trừ 20%. Tiền cước gửi cứ thêm 1 quẻn tăng thêm 6 xu.

NHÀ HỘ-SINH MỚI MỞ

42 Bd Henri d'Orléans
(cạnh nhà Demange cũ)

PHÒNG KHÁM BỆNH
Phố Citadelle N° 16 bis 1
Của ông Y-sĩ hữu trí
HOÀNG-GIA-HỘI

NHỎ ĐẾN LỚN

Phong-Hóa có một lối văn hay lạ...

Có bảo truyện Khai-Hưng sắc mùi trưởng-giã, nhưng trưởng-giã ở chỗ nào, cô định ý quên đi mất: cô chần thật ở chỗ ấy.

Có lẽ trưởng-giã là gì, cô cũng không biết mà nói nữa: cô tài giỏi thông minh ở chỗ ấy.

Chẳng qua là cô nói vu vơ không có một tí nghĩa lý gì để công kích người ta đó thôi.

Ông Lục Ly

CHẮC độc giả còn nhớ bài thơ của Tú-Mỡ thách cô Nguyệt phiến Băng họa. Vì phần uất đối với đàn gà mái phơi mã tốt trên báo Loa, Tú-Mỡ viết hai câu:

«Hồ tù ngán nỗi con rồng lộn.

«Ngọc vết thương tình kẻ cổ đeo.

Chàng Lục-Ly ở báo Nhật-tân, ngồi khuấy nổi tạp-pi-là, bỏ bài thơ ấy trộn lẫn với mấy bài thơ họa một cách quá u sớ sáng của báo Loa, bảo là «hội đàm» rồi than rằng:

«...Hay là hai tờ báo kia có ăn hoa hồng của các lâu xanh, phòng ngủ mà cô động cho chúng?

«Quả thật, những tiếng họ dùng, người tử tế ít khi nói đến, thế mà đem viết lên báo».

Ấy thế là ông Lục Ly muốn cấm con rồng nó lộn ở nơi hồ tù.

Ông có tự do của ông, nó có tự do của nó, ông có cấm ông đâu mà ông lại cấm nó? Sao ông không đi mà cấm cô Hồ-xuân-Mương họa cảnh đèo Ngang, vịnh tranh tổ nữ? Có lẽ ông cũng cho cô ta ăn hoa hồng của bọn lâu xanh đấy hẳn: ông nghĩ chu đáo quá.

Nếu thế, mời ông hãy giữ lại những tờ Nhật-tân cũ, đọc bài «Sờ sờ» rồi sờ lên gáy ông xem đã.

Dịch tự tử

DÀ một gia đình các cô con gái mới lớn lên đua nhau buồn vì tình-ái, rồi kẻ trầm mình, người uống thuốc độc, họ rủ nhau đi tìm vong linh của Lê-Ảnh, của Tố-Tâm... Cái dịch tự tử ấy đến nay đã tiết nọc.

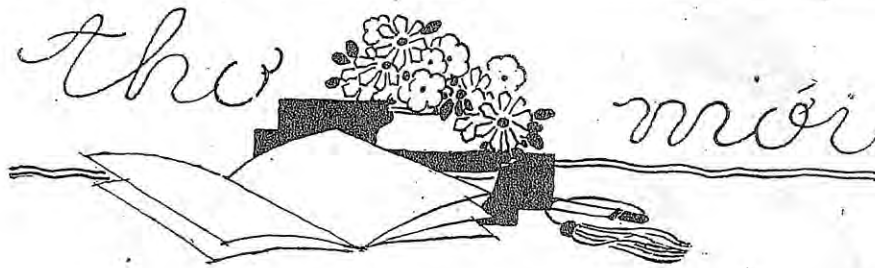
Ai ngờ bọn đàn ông lại đua nhau tự tử. Có anh thợ giầy móc ruột ở Hanoi, có ông điền chủ rạch bụng ở Bắc-liên. Nhưng không phải như các cô con gái buồn nỉ buồn non, họ tự tử vì không kế sinh nhai... họ chết vì sự sống.

Có người bảo tại vong hồn các cô con gái tự tử độ nọ không chịu được nỗi lạnh lẽo dưới âm cung, muốn kéo bọn đàn ông xuống cho đủ đôi... Nhưng không phải, vì có lẽ bây giờ, các cô ấy đã tự tử lần thứ hai vì tình-ái dưới cõi âm rồi!

TÚ-LY

XÀ-XỆ LẦM BẦM. — Mai ta phải lại đây mua vải xu, ném thử xem có ngọt bằng vải ta không?

BÓNG MÂY BUỒN

«Bấy lâu nay xuôi ngược trên đường đời.

Anh thấy chẳng? Tôi chỉ hát, chỉ cười
Như vui sống mãi trong vòng sung-sướng.

Là vì tôi muốn để cho lòng tôi tưởng
Không bao giờ còn vết thương đau,
Không bao giờ còn thấy bóng mây sầu
Vương vít nữa — Bạn ơi! nào có được.
Trốn những cảnh dịu dàng, tôi dần bước

Đi tìm nơi nào-động mà đua chen,
Mà tung hoành, lăn lóc — để mà quên.

— Nhưng có hay đâu lòng tôi vẫn nhớ!
Có hay đâu chỉ một hơi gió đưa cành lá,
Chỉ một phút diu-hiu ngấm bóng chiều qua

Cũng đủ khiến cho tôi buồn tưởng
quãng đời xưa.

Tôi chẳng muốn ôm lòng đau khổ nữa.
— Tôi không muốn nén mãi lời than thở —

Nên tôi đây, trông hồ nước mênh mông
Với ánh tà-dương đưa nhẹ áng sương hồng,

Tôi muốn đem nỗi u-tình tôi vẫn giấu
Mà ngỡ ra cho bạn hiền tôi thấu.

Bao nhiêu niềm thương, nhớ bấy lâu nay

Tôi muốn thả lên cao cho giải mây bay
Mang đi, mang đi xa! đừng trở lại».

Vân Sinh giải tay tôi cùng đến dưới
Bóng một cây rủ lá trên mặt hồ
Nước trong xanh, thấm đượm màu thu,
Anh chỉ cho tôi trông về một phía
Làng xóm xa lẩn trong sương vàng tía
Của chân trời — Rồi về mặt bóng

khuang,
Sau một tiếng thở dài, anh bảo tôi rằng:

«Ồ đó, khoảng tám năm về trước.
Tôi đã sống một cuộc đời mộc mạc,
Một cuộc đời kín đáo, như người xưa
Lấy gió trăng làm cửa cải, lấy văn thơ
Làm bạn hữu. — Lòng bình yên êm

lặng
Như mặt hồ không qua làn gió thoảng,
Mãi trông mây quên lãng tháng năm trôi,

Cùng chìm ca đưa đón bao ngày vui.
Với non sông đang tung bừng hơn hồ
Bông tôi gặp một người thôn nữ...

(Còn nữa)

Thế Lữ

Vì ở các nơi xa, bây giờ mới bắt đầu bán Nửa-chùng-xuân, nên hạn dự thi đến 31 Jun mới hết. Tuy đã có rất nhiều bài gửi về, song vì muốn cho người nào cũng có thể dự thi để mua vui nên mới thêm hạn một tháng nữa.

HAI CUỘC THI NỬA CHỪNG XUÂN

Cuộc thi Bình-luận Nửa - chừng - xuân

Bài dài nhất là 1 trang (càng ngắn càng hay) phê bình về cốt truyện, về nhân vật hay về văn-chương, bàn đúng và có ý nghĩa thú-vị, ngộ nghĩnh — mà cốt nhất là ngộ nghĩnh.

Giải nhất: 15\$ và một cuốn N. C. X. in giấy thượng hạng đáng giá 4 \$.

Giải nhì: 1 cuốn N. C. X. in giấy thượng hạng và 1 năm báo P. H.

Giải ba: 1 Cuốn N. C. X. in giấy thượng hạng và 6 tháng báo P. H.

Cuộc thi Nhật hạt đậu đơn Nửa - chừng - xuân

Nhật hạt đậu đơn nào thú nhất và thêm lời chú thích nào hay mà buồn cười nhất (nhớ đề số trang sách).

Giải nhất: 10\$ và một cuốn N. C. X. in giấy thượng hạng.

Giải nhì: 1 cuốn N. C. X. in giấy thượng hạng và 6 tháng báo.

Tác-giả sẽ dựa vào hai cuộc thi này để khi N.C.X. in lần thứ hai thì sửa lại cho chu đáo.

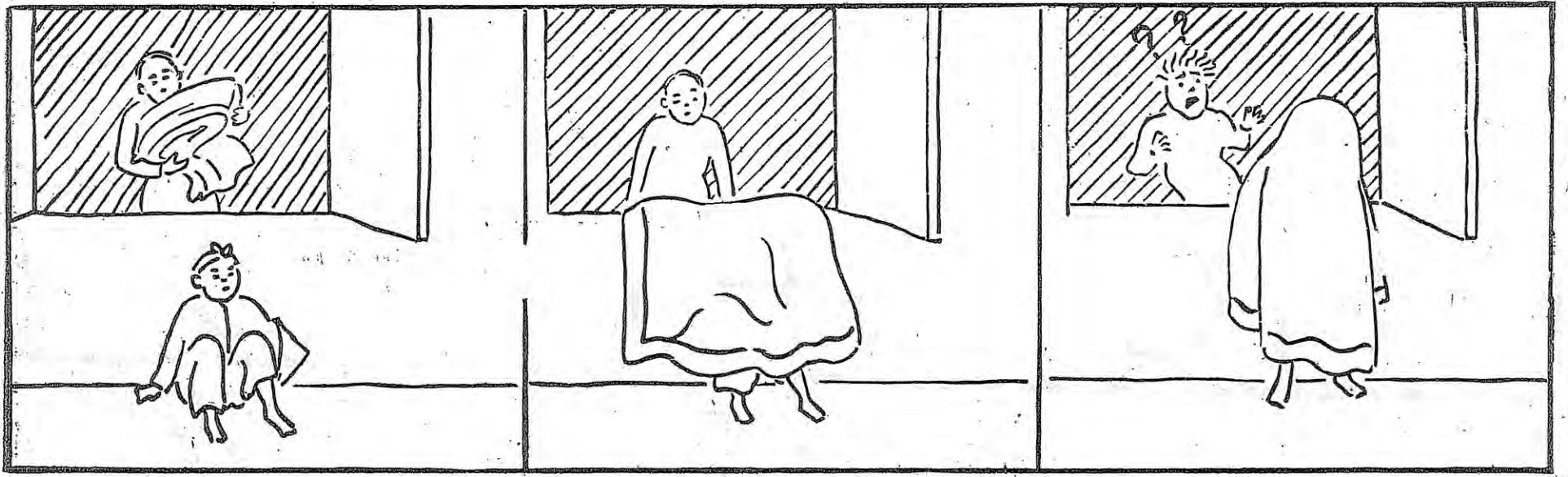
Đến 31 Jun hết hạn gửi bài dự thi. Xin nhớ gửi vào một phong bì riêng và ngoài bì đề: «Dự cuộc thi Nửa-chừng-xuân»

ĐÃ CÓ BẢN HỒN Bướm Mơ Tiên
(in lần thứ hai)
CỦA KHAI HƯNG
(Tự lực văn đoàn)
Giá op. 40
(Sadep xuất bản)
Có sửa lại vài chỗ
Bìa trắng và dày hơn lần trước.

Tủ sách nhà nào cũng nên có bốn cuốn sách của Tự lực Văn đoàn:
ANH PHẢI SỐNG, VÀNG VÀ MÁU,
NỬA CHỪNG XUÂN
và HỒN BƯỚM MƠ TIÊN

Từ nay mua cả 4 cuốn một lúc được trừ 20%.

Peinture GECKO
HANOI — SAIGON — PNOMPENH
HIỆU SƠN THĂNG - LONG

Tranh không lời

VỀ ĐẸP RIÊNG TẶNG CÁC BÀ CÁC CÔ

MỘT KIỂU Y-PHỤC NHÀ QUÊ
(mặc mùa nực ở nhà, đi chợ, hay làm việc nhẹ)

Đây là một kiểu xiêm áo nhà quê của Đông-Son. Rồi sẽ lần lượt đăng nhiều kiểu khác để tỏ rằng quần áo nhà quê cũng có thể thay đổi được, có thể có tính cách mỹ thuật mà cũng không tốn tiền hơn lối cũ. Chúng tôi thiết nghĩ chẳng cứ chỉ người thành-thị hay người giàu, người thôn quê, người nghèo cũng có thể hưởng vẻ đẹp của y phục.

Kiểu mới này để mặc mùa nực, tuy toàn thể không khác kiểu cũ là mấy, nhưng có tính cách mỹ thuật hơn. Khăn vuông thắt lối đồng tiền. Áo ngắn tay để làm việc cho khỏi vướng víu. Cổ bẻ và tay có chếp cho tôn vẻ đẹp. Áo lót thay cho yếm để cho khỏi hở sườn. Cổ áo lót khít hay hở tùy thích, chỗ cài dùng khuy bấm, cúc hay giả, màu tẻ nút. Thắt lưng như cũ. Xiêm may theo kiểu xiêm vùng Phú-lưu, Lim thêm chếp hai bên để khi đứng thì gọn mà khi đi không vướng. Xiêm hót sau và phía trước chũm lười trai. Giép như cũ, thêm một quai ở gần cổ chân để đi cho nhanh nhẹn, gọn gàng, mạnh bạo.

Khăn vuông lương, áo the lương hay vải Annam mỏng màu nâu non, hay màu son nhạt, hay màu cá vàng nhạt, cổ bẻ màu sẫm hơn hay màu đen. Áo lót bằng lụa hay vải annam trắng. Thắt lưng chồi đuôi màu cá vàng, hoa lý. Xiêm bằng lụa, lĩnh, vải màu đen hay màu nâu già hay sô-cô-la.

Kiểu này là kiểu các cô em thôn quê dùng, song các cô ở tỉnh thành, nếu có rảnh thì dùng cũng được, không ai cấm.

Giờng nước nước

« ĐIỀU » BỨC TỤNG

Người Nam-việt phải lấy thuốc Lào
làm quốc túy,
Còn thù vị nào hơn thú vị yên-vấn!
Từ vua, quan, đến hạ binh dân,
Ai là chẳng bạn thân với điều...
Từ ông thừa, trở lên cụ thiếu,
Đi ngoài đường, phi điều bất thành
quan.
Ngồi công đường, vin xe trục nghênh
ngang
Hút mỗi thuốc, óc nhà quan thêm sáng
suốt.
Nhà thi-sĩ gọt câu văn cho chuốt,
Tất phải nhờ điều thuốc gọi hồn thơ.
Lại những khi óc mỗi, mắt mờ,
Nhờ điều thuốc mới có cơ tỉnh-tởm...
Dân thuyền thợ, thừe khuya, dậy sớm
Phải cần dùng điều đóm làm vui.
Khi nhọc nhằn, lau trán dẫm mồ hôi,
Vơ lấy điều, kéo một hơi thời cũng
khoái.
Dân cấy cấy, mưa rầm, nắng rãi,
Bạn tâm giao với cái điều cây,
Lúc nghỉ ngơi, ngồi dưới bóng cây
Rit mỗi thuốc, say ngây say ngất,
Rời ngả lưng trên đám cỏ tươi xanh
ngất,
Để thiu thtu một giấc êm dềm.
Bạn nhà binh, canh gác thâu đêm.

Nhờ điều thuốc mới khỏi lim dim ngủ
gật.
Nội các thừc say sưa nghiện ngập,
Ngẫm mà coi thú nhất thuốc Lào.
Nghiện thuốc Lào là cái nghiện thanh lao,
Chẳng hại tiền của, mà chẳng hao sứt
điện
Chồn phòng khách, anh em khi hội kiến
Có thuốc Lào câu truyện mới thêm duyên.
Khi lòng ta tư lự không yên,
Hút mỗi thuốc cũng giải phiền đôi chút.
Nghe tiếng điều kêu ròn, nhìn khói bay
nghỉ ngơi,
Nỗi lo buồn theo khói thăng thiên.
Cái điều cùng ta là bạn chí hiền,
Từ thiên cổ tơ duyên chặt kết.
Cũng có kẻ muốn rút tinh kháng-khối
Vùi điều đi cho hết da mang,
Nhưng nỡ nhớ nhưng bứt rút tấm gan
vàng,
Chút nghĩa cũ lại da mang tận tụy.
Cho nên: bảo điều thuốc Lào là quốc túy;
Thật là lợi chí lý không ngoa.
Thuốc Lào, ta hút điều ta,
Điều ta thọ với sơn hà muôn năm...

Tú Mỡ

MẪU ÁO CÁT-TƯỜNG

Nhiều các bà, các cô phản nàn rằng những mẫu quần áo do họa-sĩ Cát Tường nghĩ ra, đưa cho các thợ may (dù là thợ chuyên môn) làm cũng không được vừa ý. Vậy muốn chiều lòng các bà, các cô, chúng tôi sẽ dự định mở một phòng thợ may và sẽ yêu cầu họa-sĩ Cát Tường đến trông coi giúp. Rồi đây các bà, các cô sẽ có những bộ y phục tân thời rất mỹ thuật như trong ý muốn.

PHẠM-TÁ

Tốt nghiệp tại trường nhuộm và may ở Paris
N° 23 phố Bờ-Hồ Hanoi

MỘT CÁCH LÀM CHO NGƯỜI MẠNH KHỎE LUÔN

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đó, tức là trong người mạnh khỏe, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu, hay là nôn ợ, đầy hơi, đau tức đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrol 0\$40 ở hiệu thuốc tây VŨ-ĐỒ-THIN pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất bổ cho bộ tiêu hóa, chữa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

Lại ông Lục, ông Vinh, ông Bình

Từ ngày ông Vinh công kích «thầy đồ tối» Hà-văn-Bình và lũ «trẻ ranh» bầu cho ông Bình đến giờ, câu chuyện vẫn không rút.

Ở báo Bạn-Dân, ông Gaudbye lên tiếng trách ông Vinh đã nói quá thậm tệ hơn bốn trăm cử tri, và thách ông vạch mặt, chỉ tên đảng nghịch với ông đứng sau lưng ông Bình.

Ông Vinh lẽ tất nhiên là không nhận lời trách móc của báo Bạn-Dân. Ông trả lời một cách rõ rệt rằng không bao giờ ông bảo cử tri là trẻ con, vì cử tri không phải là trẻ con. Lý luận lắm.

Còn phe nghịch với ông... phải đâu xa lạ, chính là báo Xứ-Sở với bọn đứng sau lưng báo Xứ-Sở.

Bọn Xứ-Sở Annam trả lời một cách khôn khéo, không biết là nhận hay là không nhận đứng ở đằng sau lưng ông Bình. Cái đó chẳng lạ gì, khôn khéo vốn là đức tính của báo Xứ-Sở, cũng như nó là đức tính của những người cùng một tính chất với bọn báo Xứ-Sở.

Nhưng còn ông Bình? Chỉ thấy ông im thin thít, không nói không năng, không động không dạy, hiền lành như... bụt đất. Trước cuộc bầu cử, ông hăng hái làm sao, thì sau cuộc bầu cử, ông lừ đừ làm vậy. Hăng hái là đức tính của thanh-niên, hay là ông Bình mới trọng vọng một tháng đã hóa ra già lợm khộm?

Ông Chánh-Liêu với Nhật-Tân

Ông Chánh Liêu, một nhà giàu theo kiểu ông cử Nghị, ra ứng cử nghị-viên ở Hải-đương. Báo Nhật-Tân viết một bài công kích, bảo ông:

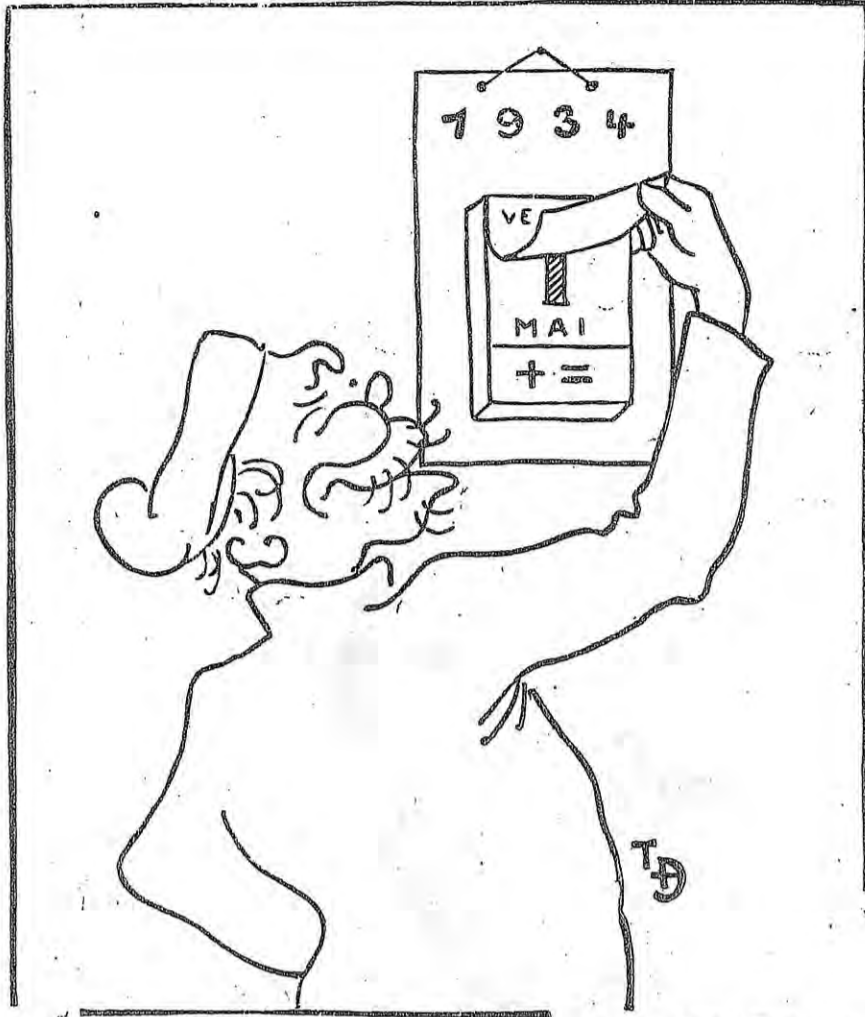
1. Chỉ có thể làm tiệc mời các quan ăn.
2. Chủ nghĩa chỉ có thể đổ được bằng Sơ-học yếu-lược.
3. Ra nghị-viện chỉ có thể làm bù-nhìn.

Ông Liêu cho là phỉ báng, liền đi kiện. Tòa Hanoi đã sử dụng ông Đỗ-Văn phải bồi thường danh-giá. Song ông Đỗ-Văn còn chống án.

Vậy có lời chia buồn cùng Nhật-Tân và nhân tiện nhắn cho Nhật-Tân hay rằng ông Chánh Liêu, như Nhật-Tân nói, chẳng có gì là đáng chê:

— Ông chánh mời ăn vì ông thích ăn, cấm thế nào được!

Ông chánh chữ nghĩa kém, nhưng biết đâu ra nghị-viên không thể làm được ích quốc, lợi dân? Ừ, biết đâu?

L. T. — Thi người tây làm cái gì cũng cần thận rõ ràng. Như đến mai, mười hai, thì người ta có biên cả chữ MAI, THẬP NHỊ vào đây.

Rồi mà xem, ông chánh thế nào cũng ra về một ông nghị... một ông nghị Annam.

Thanh-Niên

KHÔNG phải là thanh-niên thật đâu, đây chỉ có cái tên là thanh-niên. Tôi muốn nói đến Thanh-Niên của ông cựu nghị-viên Ngạc-văn-Đông.

Ông Tri-âm của báo ấy, bỗng tự dung ở đầu đùng đùng nhẩy sỏ ra như Trương-Phi... trên sân khấu kẻ tội Phong-Hóa; nào đặt ra mục «Bóng các báo» để giảm thanh thế toàn thể báo giới là một cách rất đẽ hèn, tí tiện như lối con buôn; nào lấy cụ Bằng Hoàng, ông Tố, ông Hy-Tống, ông Hiếu ra làm nêu mà bán, tuy họ đã bó tay hàng vì yếu thế hay không có khi-giới thì thật là hèn nhất!

Còn gì nữa! nói nốt đi; hèn nhất, tí tiện, ôi, đó là những lời phong nhã của một trang «quân tử» đấy! Về cái gì, chứ về cái tục tằn, thô bỉ, thì chúng tôi xin chịu ông Tri-âm.

Mục «Bóng các báo» đến đưa trẻ con lên năm cũng rõ là các báo bị riếu là như thế: vậy thì giảm làm sao được giá trị của các báo bị riếu? Chỉ có những báo giờ, tồi, thì mới giảm giá trị đi thôi... mà những báo ấy, chẳng

những giảm giá trị, dẫu chết đi cũng chẳng hại gì! Nhưng, tiếc thay, ông Tri-âm lại không phải là đứa trẻ lên năm... cho nên ông không hiểu nhẽ ấy.

Còn báo Phong-hóa hèn nhất vì đã công kích ông Tố, ông Hiếu là những người không có báo hay đã chịu thua thì ông Tri-âm đã công kích tờ Thanh Niên mà không biết. Ông Gậy Gộc có còn báo viết không, cô Nguyễn thị Khang có còn ở đây không, mà các ông công kích họ... Hay là các ông tự cho là hèn nhất đấy?

Thực ra, ông Tri-âm oai ăn có nhai, nói phải có nghĩ. Ông Hiếu, ông Tố, cụ Bằng Hoàng bị báo nào nói tới, đều có quyền trả lời cả, thì công kích họ có gì là hèn nhất. Miễn là đừng nói đến đời tư, còn ai có lỗi mình đều có quyền công kích cả. Nếu chỉ được nói đến người có cơ quan thì bao nhiêu những người không có cơ quan muốn làm điều gì thì làm cũng được sao? Hèn nhất là những người, — như ông Thương-huyền-Tử ở báo Sao-mai chẳng hạn — công kích ai không dám ra mặt, gọi tên người ta ra mà nói rõ tội của người ta, chỉ nói vu-vơ một cách bóng gió, mập mờ, ăn lút. Ông Tri-âm, ông đã nghe rõ chưa? Vậy ông có kẻ tội P. H. nữa, cứ mà

kê, chỉ mong ông... nhai lại miếng cơm ăn một tí thôi.

Phật thích ca

Ông Tri-âm kết luận một cách khiêm tốn rằng:

— Anh em có khuyên tôi đừng mua thù mua oán vào mình... nhưng Phật Thích-ca nói: Khi nào thế gian còn có một mảy bụi trần thì ta chưa thành Phật. Lương-khải-Siêu cũng có khuyên ta: trên đời còn có kẻ ngu-si, đối nạt thì còn phải làm việc đời....

Nào ai thù với oán mà lo với sợ! Nói phải thì nghe, nói sằng thì để ngoài tai, chửi rủa thì coi là đáng khinh, không chấp, còn công việc đã định làm thì cứ thẳng mà làm: đó chúng tôi khuyên chúng tôi thế đó.

Còn ông Tri-âm, ông mền Phật Thích-ca, thì mong ông chóng sang tây phương cho gần đức Thích-ca... để tự giác nhi giác tha.

Báo Nhật-tân với nước Nhật

BẢN về nước Nhật-bản, và sự sàm lược đất Mãn châu, báo Nhật-tân nói rằng:

— «Đối với thời cục Á-đông ngày nay, dân tộc Nhật giữ một địa-vị quan trọng: Nhật cầm chìa khóa cuộc hòa bình. Vậy mà Nhật lại hành động một cách ngang ngạnh đối với các nước có địa vị ở Thái bình dương: thì thực phải chịu lấy cái trách nhiệm đã gây ra cho thế giới cái hiểm tượng chinh chiến.

«Dân tộc Nhật-bản đã lỗi với cái thiên chức mình đối với dân tộc Á-đông, đối với nhân loại nếu dân tộc Nhật không lấy làm ân hận nữa thì cũng không nên tự hào».

Vậy ra theo ông Đỗ Văn, Nhật-bản đã lỗi với cái thiên chức của mình: không những ông bắt Nhật-bản phải nhận lấy sự «cầm chìa khóa cuộc hòa bình» làm thiên chức của họ, ông lại bắt họ phải lấy làm ân hận vì đã lỗi với thiên chức đó. Ông sử như vậy thật là sử ép với người ta quá, xin ông nói tay ra chút một cho nước Nhật nhờ, nếu không... nếu không nước Nhật sẽ... vẫn là nước Nhật mất!

Thực, ông sử ép quá! Biết đâu Nhật họ không cho họ có cái thiên chức khác, cái thiên chức tìm nơi di-dân cho khỏi cái nạn nhân-mãn hay cái thiên chức làm bá chủ ở Á-đông chẳng hạn? Vậy mà ông cứ bắt họ phải có cái thiên chức của ông đặt ra cho họ mới nghe. Hay là ông nằm mơ thấy trời bắt Nhật phải nhận lấy cái chức vụ ấy, nên ông cho là thiên chức của họ.

Nếu vậy thì mời ông lên giới cho.

Tứ-Lý

KIỀU NHÀ ĐẸP DO TAY NGƯỜI CHUYÊN-NGHIỆP VẼ

Chúng tôi đã ngoài 16 năm chuyên-nghiệp vẽ kiều nhà. Vì được lòng tin của các ngài trong ba kỳ, nên chúng tôi đã lập thêm một sở nữa ở THANH-HÓA. (Xin tính giá hạ)

TOUT POUR ARCHITECTURE

NHUẬN - ÔC

SIÈGE : 168, Rue Lê-Lợi, HANOI (Gần trường Thê-duc)

AGENCE : 63, Avenue Maréchal Joffre, Thanh-Hóa

MỞ VÀO NGÀY 8 MAI 1934

NHÀ HỘ-SINH VÀ DƯƠNG-BỆNH

của Bác-sỹ NGUYỄN VĂN-LUYỆN và Bác-sỹ PHẠM HỮU-CHƯƠNG

30 Rue Bourret 167, Boulevard Henri d'Orléans, đầu ngõ Trạm mới, Hanoi

Nhà thương nhận người ốm và người ốm nằm riêng từng buồng. Mới sửa sang

rất rộng rãi, sạch sẽ, lịch-sự. Có đủ khi-cụ để chữa thuốc và đỡ đỡ khò.

Có chiếu điện-quang (Rayons X) và chữa bệnh bằng điện.

Có hai bác-sỹ và hai cô đỡ ngày đêm trông nom rất cẩn-thận.

Bác-sỹ Luyện vẫn tiếp bệnh nhân ở nhà cũ (8, Rue de la Citadelle),

nhưng đến thăm bệnh luôn ở nhà thương.

Bác-sỹ Phạm Hữu-Chương sẽ ở luôn trong nhà thương, và có phòng thăm bệnh riêng ở đây

NỮ A CHƯNG XUÂN

(Tiếp theo)

Rồi Mai kể cho Lộc nghe hết mọi việc đã xảy ra giòng dĩa trong năm, sáu năm trời, từ khi hai người xa cách. Giọng Mai bình tĩnh, ôn tồn, có khi cố làm ra tự nhiên, để thuật lại từng mẩu đời ký vãng. Nhưng tới nhiều đoạn, Mai cảm động quá, phải ngừng lại, hoặc vờ cúi xuống cầm cái gắp thau cời củi, hoặc đưa ngăm vật áo đưa ra phía sau lau nước mắt. Còn Lộc thì trong lòng tê tái, chàng không khóc được, mà cũng không nói được câu gì.

Cổ chàng khô khan mà trái tim chàng như ngừng đập. Tựa người không hồn, chàng ngồi nghe Mai nói, giọng nói đều đều, se se. Thỉnh thoảng gặp đoạn truyện làm cho chàng hồi hận quá, thì chàng lại buông một tiếng thở dài nào nuốt: tiếng trách oán của linh hồn đối với thế phách. Mà gặp đoạn Mai thuật lại lòng thương mến đối với kẻ xa xăm, thì chàng lại càng hồi hận. Nhưng đây sự hồi hận đi liền với những cảm giác sung sướng êm đềm. Một lần chàng như điên cuồng, rùng cả mình dậy, hai tay nắm chặt lấy bàn tay Mai, và thì thầm sẽ nói:

— Em tha lỗi cho anh, em thương hại anh, anh khổ sở lắm.

Mai ngừng kể. Lộc yên lặng vờ vẫn nhìn, không dám hỏi. Trong lò sưởi, củi cháy đã hết, nhưng than hồng bốc hơi càng nóng gắt hơn lửa củi. Lộc lùi ghế lại chỗ Mai, nói:

— Nóng quá!
Mai đáp:
— Bao giờ than sắp tàn cũng nóng trời lên như thế.

Lộc cúi xuống nhấc mấy thanh củi, mà bấu bấu ông Hạnh đã xếp sẵn ở bên và bỏ vào lò mà nói rằng:

— Vậy ta nuôi cho ngọn lửa khỏi tắt, chẳng chốc nữa lạnh.

Rồi Lộc và Mai ngồi yên lặng. Hai câu nói của hai người là tự nhiên vô tình mà thoát ra. Nhưng ngọn lửa lò gọi ra trong tâm trí hai người biết bao nhiêu nghĩa chẳng ngờ. Buồn rầu, Lộc hỏi Mai:

— Lửa ái-tình của đôi ta có nên gây cho nó khỏi tắt không?

Mai không đáp. Hai người lại yên lặng ngồi mơ mộng. Có tiếng gà gáy ở sau nhà. Mai bảo Lộc:

— Quá nửa đêm rồi. Thôi anh đi ngủ cho khỏi mệt để mai về chuyển xe sớm.

Cặp mắt nòng nòng, Lộc nhìn Mai. Mai đứng dậy toan vào buồng Huy để ấm Ái sang giường mình, lấy chỗ cho Lộc nằm, thì Lộc giữ tay bảo ngồi xuống, rồi thì thầm nói:

— Em nên nghĩ lại, em nên thương anh...

Mai ngắt lời:
— Em đã nghĩ kỹ rồi. Không thể nào chúng ta còn có thể xum họp một nhà được nữa.

Sau tiếng thở dài, Lộc hỏi một cách chán ngán:

— Không thể nào?

— Vâng, không thể nào. Bây giờ không còn là lúc chúng ta than thở khóc lóc với nhau nữa. Chúng ta chỉ nên bình tĩnh mà suy xét. Vậy em xin hỏi anh câu này: Em có thể làm vợ anh được nữa không?...

Đây, anh coi anh cũng không thể trả lời được câu hỏi bất thần ấy... Phải, ta nên cứ thủ thực với nhau rằng ta không thể ăn ở với nhau được nữa...
Lộc chợt nghĩ tới việc đương dự định. Chàng nói rất nhanh:

— Ta đi, đi thực xa, bất cứ ở nơi nào, đi lập lại gia đình, gây lại hạnh phúc.

— Không được. Nhưng anh hãy để em bàn hết mọi lẽ đã. Em đã nói chúng ta nên bình tĩnh mà suy xét, không nên sôi nổi vô ích. Vậy bây giờ có ba điều này, em đã nghĩ tới ngay từ chiều. Một là: em có thể lấy lẽ anh được không?

— Nhưng...

— Anh để em nói đã Em xin thưa rằng: không thể được. Đã có lúc em nghĩ: « Quý hồ hai ta yêu nhau là đủ, có hề gì cả với lẽ ». Nhưng không thể được. Em yêu anh mà em cứ nơm nớp sợ hãi

thì xum họp mà làm gì? Xum họp mà không được sung sướng, lúc nào cũng lo lo, sợ sợ, lúc nào cũng thấy đời mình không chắc chắn, ái tình của mình không chính thức thì xum họp mà làm gì? Thà cách biệt hẳn nhau, thà ở xa hẳn nhau có hơn không. Ở xa nhau mà hằng tưởng tới nhau, mà vẫn yêu nhau, mà có lẽ càng yêu nhau...

Cổ làm ra lạnh lùng, Lộc hỏi:
— Còn điều thứ ba?

— Là cùng nhau đi trốn.

Lộc sung sướng, cặp mắt nòng nòng, nhưng Mai nói luôn:

— Chính em vụt có cái ý tưởng ấy ngay khi được biết anh yêu em như xưa.
— Em nói hơn xưa thì mới đúng.

— Vâng, em tin bụng anh lắm. Em cũng vậy, chẳng bao giờ em yêu anh

bằng hôm nay.. Mà xin thú thực với anh rằng suốt năm năm trời, chẳng một ngày nào là em không nhớ tới anh, không nhớ tới cái thời kỳ...

Mai ngừng bật. Và Lộc lắng hết tinh thần để nghe Mai nói dứt câu. Song Mai thở dài, tiếp luôn:

— Nhưng thôi, anh ạ. Nhắc chi tới những truyện

người vợ cả, mà lúc nào em cũng tưởng tới sự chia đôi với người ta lắm ái-tình của anh, thì sự yêu ấy còn khổ sở bằng mấy mươi sự cách biệt nhau. Lại điều này nữa: khi anh bỏ em...

— Trời ơi!...

— Khi anh bỏ em để cưới vợ thì em cho là người ta cướp chồng em. Nay thì trái ngược, nay đã thay hẳn bức đời hẳn ngời. Nếu em bằng lòng lấy lẽ anh tức là em cướp chồng người ta, vì cứ tin lời anh, và em cũng chắc như vậy, thì anh sẽ ruồng rẫy vợ anh mà ân yếm riêng em...

— Mai! em Mai!...

— Anh để em nói đã. Em không muốn thế. Đó là điều thứ nhất. Điều thứ hai là anh chẳng cần phân cả, lẽ anh chỉ biết có anh, có em. Chúng ta biệt lập hẳn một gia đình ở đây, một gia đình thứ hai của anh...

Lộc vui vẻ nói tiếp:

— Gia đình chân thật của anh.

Mai cười gần:

— Còn gia đình kia là gia đình giả-dối chẳng? Không, không thể được. Vì ở lần lút như thế, ta sẽ không thể nào hưởng được hạnh phúc. Muốn hưởng hạnh phúc, ta phải đương hoàng yêu nhau. Vậy

ái-ân thừa trước... Ta nên nghĩ đến truyện bây giờ thì hơn. Ngày xưa khác, mà ngày nay khác.

— Nhưng tình đôi ta vẫn vậy.

— Vâng, tình đôi ta vẫn vậy. Song hoàn cảnh của đôi ta thì đã khác hẳn. Anh có gia đình của anh mà anh phải yêu, phải săn sóc tới. Còn em, em cũng có một gia đình của em mà em có thể coi là sự an-ủi cho một đời thất vọng...

Tay đang cầm cái gắp than cời đồng than cho hơi nóng bốc ra, vì củi cháy đã tàn mà đêm thì khuya và lạnh, nghe Mai nói tới đó, Lộc ngừng lên đáp:

— Sao lại thất vọng?... Nhưng em chưa nói hết điều thứ ba. Anh vẫn còn nghe văng vẳng bên tai câu « cùng nhau đi trốn » của em.

Mai thở dài, nói:

— Không được. Anh chẳng nên có những ý nghĩ ấy... Anh thử tưởng tượng xem một tuần lễ sau, hay ngay ba, bốn hôm sau, câu truyện chúng ta đi trốn sẽ ầm ỹ lên đến thế nào. Còn gì là danh dự của anh, còn gì là...

Lộc, cặp mắt long sông sọc:

— Anh cần gì danh dự!

— Vâng, anh không cần gì danh dự. Nhưng anh đi trốn với em để làm gì? Có phải để gây lại hạnh phúc cho đôi ta không? Vậy hạnh phúc ấy, anh liệu có còn được hưởng nữa không?

Lộc oan ngắt lời thì Mai đã vội nói luôn:

— Dù chúng ta ăn núp ở một nơi hẻo lánh, dù chúng ta tìm tới môi nơi rừng rú, mọi rợ, hay xa tập đâu đâu ở tận thế giới khác, dù chúng ta sống như tự chôn vùi đời chúng ta vào một nơi sâu thẳm không ai biết được mây may tin tức, thì phỏng lượng tâm chúng ta có được yên, có để cho chúng ta an nhàn mà hưởng sự sung sướng chẳng? Hãy nói một anh.

Một ngày kia, nhớ tới cụ án, nhớ tới vợ anh, con anh mà cho đầu anh không yên nữa, anh khỏi sao không hồi hận, không đau đớn khổ sở... Mà em, lúc bấy giờ em nhận thấy rằng chính em đã làm cho anh phải hồi hận, đau đớn, khổ sở, thì em càng hồi hận, đau đớn, khổ sở gấp mấy?

Lộc, hai tay ôm đầu ngồi đăm đăm ngăm nghĩ. Trong lò, trên đồng tro tàn màu trắng xám, mấy mẩu củi cháy dở đã tắt hẳn. Mai lại nói:

— Đây, anh coi, ta mới tưởng tới mà cuộc đời tương lai ta muốn cùng nhau gây dựng lại đã hiện ra khắt khe, ghé gớm biết bao. Hưởng nữa là ta lại sống thực trong cuộc đời ấy.

Lộc thở dài, cúi mặt như sợ không dám nhìn Mai. Những lời lẽ phân trần quá hợp lý của Mai khiến chàng ngỡ rằng Mai không còn yêu chàng nữa. Cái giọng bình tĩnh, dễ dàng của Mai càng cho là không phải giọng của ái-tình. Chàng có hiểu đâu rằng những sự thông khổ trong mấy năm trời đã làm cho Mai trở nên kiên nhẫn và biết phục tòng số mệnh. Chàng có hiểu đâu rằng những

lời đo dằn trước sau của Mai, Mai đã từng bao phen thì thầm với Mai trong những đêm dài đặng-đặng. Những ý tưởng kia, tâm trí Mai đã suy đi xét lại hàng nghìn, hàng vạn lần thì làm gì mà nay Mai không dãi bày được chu đáo, được

Ngồi trước mặt người yêu, Mai còn nhớ những đêm giá rét một mình bên đồng than hồng sau khi Huy đã đi ngủ. Nhưng Lộc thì nào Lộc có hiểu tình cảnh một người thiếu phụ xa chồng. Chàng chỉ thấy đêm khuya lạnh lẽo và cảm thấy vì thiếu tình yêu của Mai mà lòng chàng lạnh lẽo hơn tiết trời đông. Chàng như trong thấy con đường tương lai vạch giữa bãi cát trắng, mờ mờ mênh mông

trội và đưa chàng đến một nơi vô định, mù mịt. Se sẽ chẳng bao Mai:

— Em lý sự quá!

Mai cười đáp lại:

— Không, em không lý sự đâu. Em chỉ bàn hết điều phải, điều trái cùng anh mà thôi. Chúng ta không nên sợ lẽ phải, anh ạ. Anh thử nghĩ lại mà xem. Ngày nay mới có hai người chịu đau khổ là anh và em. Nếu ta đi trốn thì ta cũng chẳng bớt khổ, có lẽ ta còn khổ hơn nữa, mà lại làm cho biết bao người vì ta chịu khổ lây: đặng anh thì cụ án, vợ anh, con anh, bạn bè

TÂN-MỸ

TAILLEUR CHEMISIER

ĐẠI HẠ GIÁ

Kể từ 1er Juin 1934 bản hiệu sẽ dọn sang nhà Trung-Bắc (Place Négrier) đầu phố hàng Gai.

Bản hiệu may một giá hạ đặc biệt trong 2 tháng Mai và Juin để tạ lòng các quý khách và các anh em vẫn sẵn lòng chiếu cố. Xin mời lại xem sẽ rõ, có rất nhiều thứ hàng lạ mới về.

nh : đấng em thì em Huy. Vậy sao ta không vì người khác mà hy sinh ái-tình cùng hạnh phúc của ta đi. Ta hy sinh hạnh phúc mà ta mới tưởng sẽ được hưởng thì ta lại càng nên hy sinh lắm... Em không biết anh nghĩ sao, chứ em, hễ em thấy anh sung sướng, thì em cũng sung sướng nhất là từ nay trở đi, vì nay em không còn ngờ vực bụng anh chút nào nữa. Vậy anh nên vui vẻ mà gánh vác trách nhiệm của anh, mà làm hết bổn phận của anh đối với gia-đình và xã-hội. Trong khi ấy, ở một nơi xa xăm một người anh yêu và yêu anh sẽ luôn luôn tưởng nhớ tới anh và mong mỗi cho anh được sung sướng.

Như đã nói hết các lẽ, Mai chờ câu trả lời của Lộc. Nhưng Lộc không đáp, chỉ dăm dăm nhìn lò tro tàn mà ngẫm nghĩ đến những lời Mai vừa nói..

Bỗng Mai rùng mình, thấy hai bàn chân tê buốt. Nàng bảo Lộc :

— Chắc anh rét lắm.

Lộc chưa kịp trả lời, nàng đã đứng dậy xuống nhà. Một lát sau, nàng mang lên một ấm củi, rồi lui húi nhóm lửa. Lò nóng nên lửa bén rất mau. Chẳng bao lâu, củi đã lách tách nổ liên thanh. Có tiếng gà gáy. Mai bảo Lộc :

— Anh không buồn ngủ à ?

— Không.

— Gà gáy sáng rồi đấy.

Lộc vẫn yên lặng nhìn lò sưởi. Mai tươi cười, nói :

— Lửa cháy vui lắm, anh nhỉ ?

— Em còn vui được kia à ?

— Phải vui đi chứ ! Sao anh lại cứ buồn mãi thế ? Anh buồn như thế, không những không đủ can đảm mà sống, anh lại còn làm phiền lòng cho em nữa.

Bỗng nàng ngừng bật, dăm dăm suy xét. Rồi hình như nàng sức nghĩ ra điều gì, cất tiếng bảo Lộc

— Ô này ! Sao hai ta lần thân, lại cứ quanh quẩn mãi trong vòng ái-ân, trong sự sum họp nhỉ.

Lộc lim dim cặp mắt, cố tìm chân lý ở trong những ý tưởng phức tạp của Mai. Mai nói tiếp :

— Ta không thể yêu nhau ở ngoài sự sum họp được ư? ... Sao lại phải cứ cùng ở với nhau một nơi mới yêu nhau được?... Em tưởng ở xa nhau mà yêu nhau... ừ, có lẽ thú lắm... sung sướng lắm... anh ạ... Anh nghĩ kỹ mà xem... Quái ! hình như em đã nghĩ ra điều gì hay lắm... mà em không thể nói, cho anh hiểu được.

Lộc chú hết tinh thần nhìn Mai như đề đoán những tư tưởng của nàng. Một lát sau, ôn tồn chàng nói :

— Anh hiểu em rồi. Có lẽ em nói rất phải... Ở đời không còn sự gì làm cho ta sung sướng bằng ta theo đuổi một việc mà ta phải đem hết nghị lực và tài trí ra mới làm nổi, và trong khi ấy, ta biết ở một nơi hẻo lánh đâu đó có người, như em, đương nhớ tưởng tới anh, đương mong mỏi ở sự hân động của anh, một người như em... đương đếm từng bước anh đặt trên con đường đời... Có phải em muốn nói thế không, em ?

Mai vui vẻ, cặp mắt long lanh đáp lại :

— Ấy, chính em nghĩ thế đấy, mà em không nói gầy gọn ra được.

— Thế thì thú thực, em ạ... Mà cái ý tưởng cao thượng ấy làm cho anh bỗng trở nên phần khởi. Phải, thổ thân, buồn bực có ích chi ! Cái đời tẻ ngắt của anh mà anh cho là hết hy vọng, anh xin cam đoan với em rằng vì em nó sẽ thành một đời đầy đủ.

Ngừng mấy giây, chàng lại nói :

— Cái đời anh sao lại quanh quẩn trong số gia-đình được ! Vì gia-đình của anh không thể có được nữa kia mà !

Thấy Lộc mặt đỏ bừng và mắt long sòng sọc, Mai lo lắng :

— Anh không nên nghĩ xa xôi quá. Anh sung sướng là em sung sướng rồi.

— Nhưng em ạ, anh không thể sung sướng với cái gia-đình hiện tại của anh được nữa, vì anh nhận thấy nó đã cướp mất hạnh phúc của kẻ khác. Nhưng sao anh lại không nghĩ tới một gia-đình to tát đồng đức hơn ? Gia-đình ấy là xã-hội, là nhân loại. Đem hết nghị lực, tài trí ra làm việc cho đời ; rồi thỉnh thoảng, hưởng một vài giờ thư nhàn mà tưởng nhớ tới em, mà yêu dấu cái hình ảnh dịu dàng của em, cái linh hồn cao thượng của em.

Trời ơi ! Anh sung sướng quá, anh trông thấy rõ rệt con đường tương lai sáng sủa của anh rồi. Đời anh từ nay thế nào rồi cũng đổi khác hẳn. Mấy lời của em làm cho anh cảm thấy sự lạnh-lẽo của một đời sống riêng cho gia-đình và cho mình mình. Mà hai ta bấy lâu khổ sở thực cũng chỉ vì trí nghĩ hai ta cứ luẩn quẩn bó buộc trong cái gia-đình chật hẹp. Chúng ta phải thoát ra ngoài cái vòng đó. Cái đời anh từ nay sẽ không là đời riêng của anh nữa. Anh sẽ vì người khác mà sống, vì người khác, anh sẽ bỏ cái đời an nhàn, phú quý và dấn thân vào một cuộc đời gió bụi. Anh đã trông thấy hiện ra trước mắt những sự cay cực làm than nọ đợi anh Nhưng anh không ngại, vì có em,...

Lộc ngược mắt nhìn Mai :

— Em sẽ là người an-ủi và khuyến khích anh.

Mai mỉm cười.

Trong lò sưởi, ngọn lửa đỏ tươi vùn vụt bốc lên. Bụi than vàng lấm tẩm như hoa, tiếng củi kêu lách cách reo vui. Hạnh phúc như bao bọc, như âu yếm hai linh hồn khoáng đạt, đã siêu thoát ra ngoài vòng tư tưởng nặng nề, u-ám.

Ngoài đường có tiếng người đi chợ sớm... Mai trông que khe cửa ra sân, bảo Lộc :

— Kial giờ sáng rồi, anh ạ.

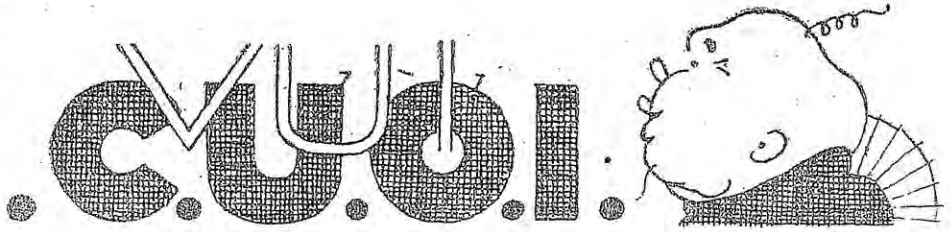
Lộc ôn tồn đáp lại :

— Thôi, anh sắp sửa đi. Anh vui vẻ mà đi. Chúng ta sẽ xa nhau, mỗi người sống riêng một cuộc đời. Đời em thì anh chắc sẽ được yên lặng. Còn đời anh, anh đã nói sắp sửa đổi khác hẳn, anh chưa biết rồi nó ra sao. Anh chỉ biết, anh sẽ mãi mãi được sung sướng, vì anh tin rằng, ngày ngày, tháng tháng, lúc nào em cũng âu yếm nghĩ đến anh, như thế cũng đủ an ủi anh rồi... Em ở xa anh, nhưng tâm trí hai ta lúc nào cũng gần nhau, thì trọn đời, hai ta vẫn gần nhau.

Tia vàng ánh sáng mặt trời siên qua khe cửa, lộc tưởng tượng ngoài kia cảnh vật đương trơ trụi đón chào một ngày quang đãng.

HẾT

Khái Hưng.

Của N. V. Đường Namdinh

Của N. K. Anh Hanoi

Ở hay ra

CAI TỬ — Anh ở đây, đến hôm nay là vừa chán một năm nhỉ. Chắc anh muốn ra làm đấy nhỉ ?

— Thưa thầy không. Tôi không muốn ra một tí nào cả, tôi muốn ở đây suốt đời vì tôi phải tội sử tử.

Của N. V. Bảo Lao-kay

Bỏ mới theo cũ

— Ở đời này lắm kẻ bạc thật : có mới nới cũ.

— Thế mà, trái lại, có kẻ bỏ mới theo cũ đấy.

— Vô lý !

— Kia, ngay trước mắt kia, có X... trước kia gắn bó với một ông tham ăn lương « mới », nhưng thấy tiền lương không đủ phần sớt, nên lại bỏ mà đi theo một ông tham ăn lương « cũ ». Thế chẳng là bỏ mới theo cũ là gì ?

Của N. S. La Hanoi

Vô ý

Vợ chồng khản T... đi hát sầm, nhưng chỉ một mình chồng là mù tịt. Hôm ấy trời tối như mực, có khách đến chơi. Lúc khách ra về, vợ đang bận ăn con, ngọt ngào bảo chồng :

— Thầy em cầm đèn ra mà đóng cửa nhà có trời tối lắm...

Của T. V. Khả Mỹ-thọ

Ngũ quan là...

GIÁM KHẢO — Ngũ quan là gì ?
THÌ SINH — Dạ, ngũ quan là năm cửa ải của Tào đời Tam quốc mà Quan-vân-Trường phá đó, ông ạ !

Đầy tớ ngu

Một nhà có một thằng nhỏ rất ngu. Một hôm bảo nó múc cho một cốc nước lã, nó múc đầy quá, đi vội sóng cả ra ngoài.

Chủ mắng : Sao mày ngốc thế, không đổ bớt đi cho đỡ sóng.

Lượt sau chủ nó sai đi mua một cốc cà-phê. Về thấy cốc gần cạn đến đáy, liền hỏi : Mày đổ cà-phê đi chắc ?

— Bẩm không, con sợ sóng, con uống bớt đi có vài... ngụm.

Của S. Hữu Phú-thọ

Chào cờ

ĐỐC LỘ — Các anh không lẽ phép tí nào cả. Lúc nghe thấy kèn nhà binh thổi kéo cờ hay hạ cờ không chặn bỏ chiếc mũ ra mà chào, lại còn đứng đực mặt ra mà nghe. Bận sau ai mà nghe thấy kèn không bỏ mũ ra chào, tôi sẽ phạt.

TRÒ NGỐC — Nếu con đội khăn thì sao ?

— Thì anh cứ quý xuống đường mà vái cho đến lúc hết hồi kèn thì thôi.

Của N. C. Chức

Học giỏi

Lý Toét một hôm giở sách học của con ra, thấy bài nào cũng phải dè-rô (zéro) tưởng là khuyên, nghĩ thầm : Hừ, con nhà thi-lễ có khác, học hành cũng khác người thật.

— Năm nay ông đã giồng đậu chưa ?
— Dạ, nhờ giờ nhà cháu cũng đã ngã được dăm sào.

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không dứt nọc, mỗi khi uống rượu, thừ đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lên soài, nóng rét, đau xương, rết thối, rừc đầu, nổi mề-uay, ra mào gà, hoa-khê, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ ĐƯỢC-PHÒNG

38. Route de Hué (sẽ cửa chợ Hòm) Hanoi — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ — M. Đức 73, Belgique, Haiphong — Ich-sinh-Đường 190, phố Khách, Nam-đình — Xuân-Hải 5, Rue Lạc-sơn, Sơn-tây
Phúc-Long 12, Cordonnier, Hai-duong — Bát Tiên, Maréchal Foch, Vinh — Bát Tiên, Paul Bert, Hué — Bát Tiên, Tourane marché — Rue Marché Nha-trang
Đức-Thắng 148 Albert 1er Dakao Saigon — Có đặt đại-lý khắp ba Kỳ — Ai muốn nhận làm đại-lý xin viết thư về thương lượng.

HỘI TRI-TRÍ NAM-DINH, HAI TIÊU THUYẾT GIA VÀ BỨC HOÀNH

Tôi hôm thứ bảy trước, ở hội Khai Trí có cuộc xét thưởng những tiêu thuyết dự thi.

Tôi đến nhà Bách Linh tài anh ta đi vắng. Đang buồn không có bạn thì bỗng gặp Thế Lữ lững thững ở phố hàng Trống thờ thần nhìn những hạt nước mưa đọng trên lá cây. Tôi đập mạnh vào lưng hỏi:

— Đi xem cuộc chấm thi văn chương không?

Thế Lữ nói:

— Lần sau anh có hỏi tôi thì hỏi một cách ôn hòa hơn tí nữa thì hay.

— Nhưng cần phải đánh thức anh đã. Cuộc thi tiêu thuyết này quan trọng thế mà anh không biết gì cả. Đi vào xem đi!

Rồi tôi kéo chàng ta vào hội Khai Trí. Thế Lữ dùng dằng một lúc mới vào. Tôi định để Thế Lữ đại diện cho báo Phong-hóa là vì người ta biết hẳn không biết trâm trọc, không ai để phòng. Tôi cứ việc ngồi một chỗ mà quan sát. Vừa bước chân vào hội quán, Thế Lữ đã ngoặt ra cự tôi:

— Nếu chỉ có việc rủ tôi vào đánh tổ tôm và đánh bi-a thì không cần phải đập vào lưng người ta dữ dội thế.

Trong hội quán tổ tôm đang đánh tổ tôm thực.

Tôi vừa đỡ Thế-Lữ vừa ngo ngoác nhìn xem hội đồng chấm thi ẩn ở đâu. May sao ông Nguyễn-tiến-Lãng ở một phòng bên cạnh đi ra. Tôi xui Thế-Lữ chạy lại hỏi. Thế-Lữ nói áp úng:

— Thưa ông đến mấy giờ...

— Thưa ngài đến giờ rồi, mời ngài vào cho.

Rồi đưa Thế-Lữ vào một cái phòng nhỏ, ở đó có mặt mấy nhà báo và mấy nhân viên hội đồng chấm thi, ông Lãng giới thiệu:

— Đây là ông Nguyễn tương... ở báo Phong-hóa.

Tôi định cãi hộ Thế-Lữ thì anh chàng đã bị người ta đưa tay ra bắt, mồm lúng búng được mấy tiếng: «hân hạnh, hân hạnh».

Tôi chán quá. Nếu họ tưởng là Nguyễn tương... thì còn gì là bài tương thuật của tôi? Tôi giục Thế-Lữ:

— Cái chính đi! cái chính đi!

Thế-Lữ chỉ cái chính với ông Thái Phi đứng cạnh anh ta thôi, bởi thế ai cũng tưởng Thế-Lữ là Nguyễn tương... nên họ nhất định giữ về nghiêm nghị.

Mọi người ngồi vào hải hàng ghế hai bên chiếc bàn dài.

Ông trưởng ban là cụ báng Nguyễn can Mộng, đứng lên nói nhỏ mấy câu cảm ơn các người đến chứng kiến, y như một ông nhà có tiệc cưới đứng nói với quan viên hai họ đến mừng...

Cụ báng nói xong, đến hai ông chánh phó hội trưởng hội Trí Trí, rồi đến lượt ông N. T. Lãng nói tóm tắt cho mọi người biết qua từng truyện một. Nhưng tiếng ông Lãng hơi nhỏ một chút, trong câu ông nói cái duyên tìm được nhiều chỗ chen vào, nhưng lại len cả vào những tiếng tom các của cuộc tổ tôm điểm bên ngoài.

Ông Lãng ở trong thì đọc:

«Minh xuân trước đối với Nguyệt lan còn lãnh đạm, sau khối tình càng ngày càng nặng...»

Bên ngoài thì tên chạy hiệu tổ tôm đáp:

— Tam văn ăn bí, có tam văn nhà, đi thất va... ạ. ạ!

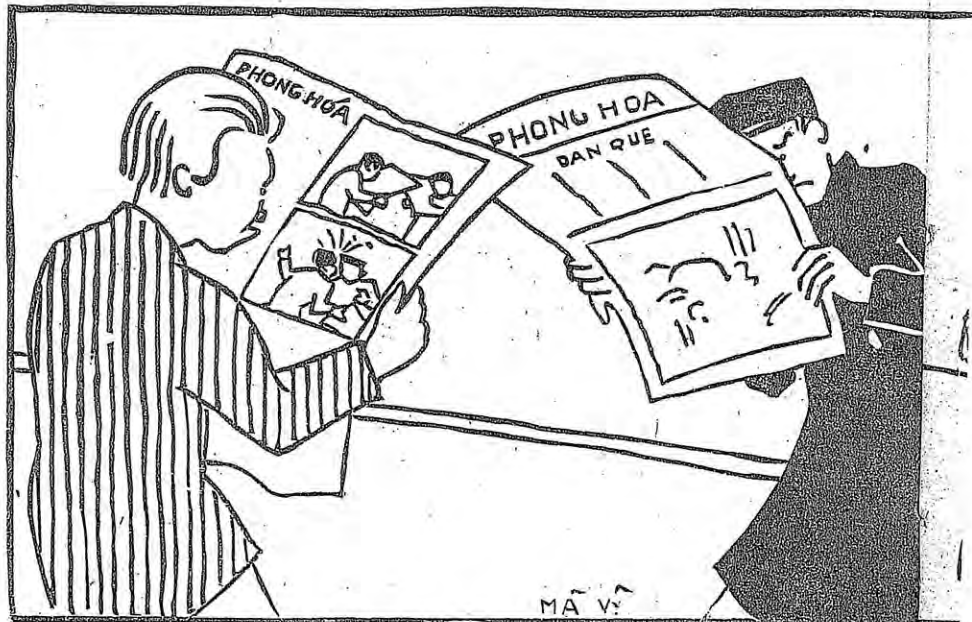
Cứ như thế cho đến lúc đọc hết bản phân tích 31 tập văn.

Đọc xong, họ bàn nhau một hồi. Mỗi người nói một câu. Còn Thế Lữ ngồi mơ màng như nhìn hết người nọ đến người kia không nói chi hết. Thỉnh thoảng anh ta lại mỉm cười cậm cụi viết mấy chữ lên mảnh giấy. Tôi ngồi cạnh ghé mắt nhìn thì chỉ thấy những chữ: «Bông lông... Mây cây... gió... đó», rồi lại chống cằm nhìn lên mấy cánh quạt trên trần.

Các nhà ngôn luận ngồi đó, trông ai cũng có vẻ sốt ruột muốn về lắm, nhưng cũng góp mấy câu bàn cách định thưởng cho đỡ buồn mồm. Ông Lãng muốn cho cuộc chấm thi công bằng, chực đem đọc mấy đoạn văn của hai ông Lan-Khai và Đỗ-thúc-Trám, nhưng thấy cái kinh sợ lo lắng trên mặt mọi người, nên lại thôi.

Thế-Lữ thì hồn ở cung trăng nên họ muốn đọc đến cả 31 tập văn, anh ta cũng không cần, chỉ có tôi là ngồi che tay lên mồm ngáp đến rách cả mép.

Lúc hội đồng định cho cả hai tập «Nguyệt xuân» và «Tiếng gọi của rừng thẳm» cùng được nhất thì mọi người đều phân vân không biết nên thưởng thế nào. Phần thưởng là một bức hoành ghi 20\$00. Giá là tiền thì một cái tính chia cũng giải quyết được. Nhưng đây là bức hoành bằng gỗ thì biết làm thế nào.

Cả hai người đều làm bầm. — Bức tranh này nhạt lả mà nhạt vì vô lý tế dụng thế quái nào được!

X E M H Ò

Từ Hà-nội đến Phù-dồng

Nghe đồn hội Giông vui
Phải đến xem cho biết,
Thử ngâm câu tục truyền:
Không xem thời cũng thiệt.
Chẳng ngại đường xa xôi
Sá chi trời nắng khét.
Xe chạy như ngựa lồng,
Khách ngồi như cá ép.
Hơi hấp đã nặng nề,
Bụi tung thêm khét lết.
Chật vật mới đến nơi,
Mừng thầm rằng khỏi chết...

Trên đê làng Phù-dồng

Tiếng ồn như chợ vỡ,
Người kéo tựa nước trôi.

Mỗi người bàn một ý. Gôi cũng toan bàn:

— Thì đem cưa đôi bức hoành ra. Nhưng người ta đã tìm ra được kế khác: làm hai bức hoành.

Thế rồi hội đồng tan.

Lúc ra ngoài, tôi lo vì cuộc chấm thi buồn, không có gì đáng viết, thì Thế-Lữ bỗng nói:

— Tôi nghĩ được bài hay lắm.

— Ồ! thế nào? Ngộ không?

— Ngộ! Một bài thơ, vịnh mưa tuyết.

Tôi tức quá:

— Bài thơ của anh vịnh mưa tuyết hay vịnh tổ tôm điểm thì có việc quái gì đến tôi?

Thế-Lữ gật đầu:

— Ừ nhỉ!

LÊTA.

Tình, quê đến góp mặt,
Sang, hèn đủ hạng người.
Này cụ già, cụ trẻ,
Nọ con gái, con trai.
Trơ tráo « công tử bột »
Nhờn nhờ « tiêu thư vôi ».
Ngây ngô, bọn gái mợ
Giắt giá hàng sáu dài.
Sống áo đầy cát, bụi,
Mặt mũi nhậy mồ hôi.
Phất phơ công tử tán
Khúc-khích chị em cười.
Như quên nổi bức bối
Mà hưởng sự vui chơi
Thú chi mà thú vậy?
Người chỉ xem người thôi!
Ngoài những người phớt phờ
Còn khối kẻ toì bời
Bị gậy coi điều đưng
Áo quần rách tả tơi
Năm lần mình dẫm đất
Hà hốc mồm kêu trời
Chực hồng của bố thị
Nhưng cóc ai đoán hoài!

Các thứ thú ăn chơi

Đám hội đã vui ghê!
Trò chơi càng thú lạ!
Đấy mấy đám thò lò
Đó rầm bàn của cá.
Liền lấu bọn ba que
Mỗi chài phường số lá,
Kiếm chác chốn thôn quê
Lọc lừa dân ngủ ngợ.
Đó là bọn dân đen,
Còn các ông kẻ cả
Sóc đĩa mở tung trời
Tổ tôm chơi thả cửa.
Cờ bạc đã loang toàng
Rượu chè lại vô vã.
Nào hàng nước, hàng quạ

THUỐC TRỊ BA CHỨNG ĐAU BỤNG:

ĐẠ - DÀY, PHÒNG - TÍCH, KINH - NIÊN

Đau tức giữa ngực, lại chói qua sau vai, rồi đau lần xuống ngang thắt lưng; ợ hơi lên cổ; có khi ợ cả ra nước chua; có khi đau quá nôn cả đồ ăn ra nữa; đau như thế gọi là đau dạ dày (đau bao tử).

Đau bụng trên hay bụng dưới, cơn đau rất dữ dội; hệ ợ hay đánh trung tiện thì đỡ đau; cách mấy ngày hoặc một tháng đau một lần: đau như thế gọi là đau bụng kinh niên.

Đau chồi chồi trong bụng, ngày đau ngày không; ngày muốn ăn, ngày không muốn ăn, lơ lửng thất thường; sắc mặt vàng vọt hay bủng beo, đa bụng đầy bì bịch: đau như thế gọi là đau bụng phòng tích

AI mắc phải, hãy viết thư kể chứng bệnh thật rõ, gửi cho bản hiệu sẽ gửi thuốc bằng cách lịnh-hóa giao ngân

Thư từ và mandat đ:

NGUYỄN-NGOC-AM, chủ hiệu: ĐIỀU-NGUYỄN ĐẠI-DƯỢC-PHÒNG
121 hàng Bông (cửa quyền) HANOI

NÊN ĐỌC Báo Trung-Bắc

Mỗi chán-chỉnh lại

■ Bài vở nhiều ■

Tin tức nhanh chóng

■ Tranh ảnh đẹp ■

Ra đúng 12 giờ trưa

Nên đọc báo Trung-Bắc

NUÔI CỎ

Trẻ con hay có các bệnh CAM, SAI-M (mũi đỏ chảy nước, hơi thổi) CAM-RAN CAM-TÍCH (bụng to đi tả nặng mặt, nA mở được) CAM-KHÁT, CAM-RẢI (đầy vắn vắn. Bụng ồng, đít beo, ăn ít) bệnh cam ấy mà sinh ra cả bệnh ngặt nên dùng thứ thuốc KIÊN-KY-TIÊU NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, số 46 phố hết, trẻ con không có bệnh cam, cũn bệnh, và béo tốt mạnh khỏe. Có bán Khách Nam-định, hiệu Mai-lĩnh, số 61át Thanh-hóa, Vĩnh-hưng-Trương Nghệc hữu-Vị Tourane, Trần-cảnh cửa Tái, Nha-trang, Lê-nam-Hưng Phan-thh bá-Năng, Bắc-liên và ở các nhà

Cuộc diêm báo

Cảm ơn cô

Tôi rất cảm ơn cô Phan-thị-Thư ở P. N. T. Đ. Tự nhiên, cô làm quảng cáo không công cho báo Phong hóa. Sự tự nhiên ấy, tôi lấy làm đáng ngờ lắm, mà quả như vậy :

— ... Em nói thí dụ như tờ báo này (P. H.) Nó chạy mỗi kỳ những năm nghìn là phải lắm chứ... (bắt hình dong).

Tôi cũng xin trả lời cô Thư mà viết :

— Xem như tờ Phụ Nữ này... nó chạy những năm trăm tờ là phải lắm chứ !

Chỉ khác có một điều là tôi nói thực.

Cụ Trạc và ái-tình

Cụ Dương-bá-Trạc ở báo Văn Học là một người cần thận. Luận về ái-tình, là một sự cụ không có nữa, cụ dạy chúng ta rằng : « Hai tiếng ái-tình phải dùng cần thận lắm mới được ».

Các bạn thanh niên nam, nữ nên nghe lời cụ, và trước khi ngộ ái-tình cho nhau biết, phải nhớ nên tự nhắc luôn luôn hai chữ « cần thận ! cần thận ! »

Có lẽ như thế cũng có một cái kết quả tốt.

Cụ lại nói : « Trước kia, cái tư tưởng về ái-tình, cái quan niệm về ái-tình, người mình thật chưa có một tia ánh sáng mặt trời nào (!) lọt tới ! »

Như vậy không biết trong những đám hát đúm, hát trống quân, bọn thanh niên nam, nữ họ làm gì ? Mà những câu chuyện chàng Tú Uyên với nàng tiên, truyện Phan-trần, Trinh-phụ-ngâm, Kim-vân-Kiều là những câu chuyện gì vậy.

Không, họ không có quan niệm về ái-tình đâu, họ chỉ « yêu nhau » đấy mà thôi !

Lý luận Văn Học

Cụ lại kể truyện một ông nhà nho kia hay khoe mình là học vấn uyên bác. Một người học trò thấy vậy, bèn đổ ông ta biết bà Nhan-hồi góa chồng năm bao nhiêu tuổi ? Ông nhà nho chịu. Người học trò bèn giảng rằng :

— Hừ ! thế ngài không nghe trong kinh Lễ nói đời xưa con gái 30 tuổi lấy vợ, con gái 20 tuổi lấy chồng đó ? Ông Nhan-hồi tất cũng 30 tuổi lấy vợ,

bà Nhan - hồi tất cũng 20 tuổi lấy chồng, thế là vợ kém chồng 10 tuổi. Năm ông Nhan mất 32 tuổi, thế thì bà ấy chả 22 tuổi ? Sự học cần phải có suy nghĩ, sự học của tiên sinh đã kém như thế, còn nên khoe khoang, khuếch trương nổi gì.

Từ đấy ông nhà nho cũng bớt làm bộ.

Nhưng còn cụ thì cụ càng làm bộ giá : không thể có đâu được một cách lý luận xuẩn hơn nữa.

Tôi quên nói rằng câu chuyện đó, trong Văn Học là một câu chuyện vui cười. Đáng vui cười thật, song phải nhớ là cái cười của người đọc có một cái ý nghĩa khác.

Vật lý học của cô Phụ-Nữ

Báo P. N. T. Đ. cho những sự hào bình quyền, giải phóng của phụ - nữ là những truyện hảo cả. Người đàn ông đè nén người đàn bà vì có khác, không phải vì xã hội, vì chế độ.

Theo báo ấy, có ấy là thế này :

— ... « Dường như ảnh hưởng hai người đối với nhau cũng phải theo một cái luật tựa như vạn vật hấp dẫn (loi de l'attraction universelle). Theo cơ khí học, hai vật trong vũ trụ hấp dẫn lẫn nhau, mạnh yếu theo đối tỷ lệ của trọng lực và phản-tỷ-lệ của lý-độ (l'attraction de deux masses est directement proportionnelle à leur masse et inversement proportionnelle au carré de leur distance).

Thế nghĩa là một người vợ béo thì bao giờ cũng lấn át và đè nén người chồng, mà cái sức đè nén ấy, nếu càng gần lại càng nặng. Thật là chí lý lắm vậy.

Nếu theo cái luật « hấp dẫn » ấy, thì sự tình-ái và thăng bằng giữa người chồng và người vợ có thể tính theo phép toán học được :

$$F = \frac{mm^2}{d}$$

hay là

$$\text{hấp dẫn} = \frac{(\text{chồng} \times \text{vợ})^2}{\text{xa} - \text{gần}}$$

Cặp vợ chồng nào muốn biết mình thương yêu nhau mạnh nồng đến đâu thì cứ theo phép ấy mà tính thì tự khắc hiểu. Nếu tính không ra, nên đến hỏi báo Phụ-Nữ. Có Xuyên sẽ vui lòng trả lời họ.

Thạch Lam

ô lý tề.

ĐỒ GIÓNG

Nào quán cơm, quán phở.
Nào bánh tày, bánh tầu,
Nào nước chanh, nước đá
Từ ngoài quán trong hàng.
Đến đầu đường số chợ
Ăn uống rồi bê tha
Say sưa thối hễ hã.
Trông thấy mà kinh nhòm
Phúc mà không thổ tả...

Cũng thua thua, được được
Cũng hết hết, hờ hờ.
Đức thánh dù sống lại
Cũng đến phải cười bò...

Kết luận

Ngẫm xem hội với hè
Rõ chán hơn cơm nếp!
Hả dạ, bác xã Xê,
Thỏa lòng ông lý Toét.
No phưỡn lại no phê
Say be rồi say bê.
Một mớ lễ nghi quên
Bảy nghìn đồng bạc lết.
Thôn quê còn cái đình
Thằng khố đen còn chết!

Tú Mỡ

TỰ - LỰC VĂN - ĐOÀN MÂY VĂN THƠ'

CỦA THẾ-LỮ

In có bạn và thật có vẻ mỹ thuật, mỗi cuốn giá 1\$00, tiền cước gửi 0\$20. Trả tiền trước bằng ngân phiếu 1\$20 gửi về :

Ông Nguyễn - Tường - Tam
N° 1 Boulevard Carnot
Bao nhiêu người gửi tiền mua thì in bấy nhiêu.
Ngoài ra không bán.

Không gửi theo cách lĩnh hóa giao ngân. Thư mua không kèm ngân phiếu thì coi như là không có.

Quyền nào cũng có chữ ký của tác giả

Chốn đình chung

Trong đình son chói đỏ,
Các cụ áo thụng xanh
Bộ sùng sa sùng sinh
Mặt tằm vào tằm vênh
Đèn nhang coi nghi ngút
Tế lễ thực linh đình.
Cụ tiên đi... tiến lại,
Ông đi quần... đi quanh.
Lê, bái như bô củi
Chiêng trống như chày thành
Xong lễ nghi phiền phức
Đến treo hát linh tinh.
Đó! quốc hồn, quốc túy,
Ồi! văn vật, văn minh!

Đánh trận giả

Đặc sắc của đám hội
Duy chỉ có một trò
Nhạo nhại ôn tích cũ
Hung hăng đánh giặc vờ
Quân nhân xem ngộ nghĩnh
Chiến lược khéo hay ho!
Bên ta, trai lực lưỡng
Quân địch, gái ngây ngô.
Gái áo quần sắc sỡ
Trai dùi vế tô hồ,
Cũng khua chuông, đánh trống
Cũng bắn... pháo, phất cờ,

COIÊN BIẾT

M, SÀI: 1-MẮT (mắt đau, gở nhèm) CAM MŨI CAM-RÁ (ùn chảy máu) CAM-TÀ, CAM-THŨNG, mắt, n CAM-AM-MŨC, (mắt đau, sưng, không -RÁI (mày rã) CAM-SÀI và CAM-TÀU-MA. ăn ít gồ mồ hôi trộm, nhiều run, vì những bệnh ngứa. Muốn khỏi các bệnh CAM ấy thì (KỶ-TIỂU) mỗi ve giá 0\$25 của nhà thuốc 46 phố Hanoi, chỉ uống một hai ve là khỏi cam, cứ uống thuốc này, để tránh khỏi các . Có bán Nam-Thiên-Đường, số 140 phố nh, số 62 phố Hảiphong, hiệu Phúc-hưng-Long ng Nghệ-lương Huế, Thái-khánh, đường Đờ cửa Tây, Hoàng-tá Qui-nhơn, Mộng-lương Phan-thị thanh, 38 Pellerin Saigoni, Nguyễn-c nhà ở các tỉnh trong xứ Đông-Dương.

Muốn cho xe pháo nhẹ nhàng,
Mang lại AN-THÁI sửa sang như lời,
Chắc bền giá cũng được hời.

Chỉ có hiệu AN-THÁI làm được xe đúng như xe « Verneuil » vì sau khi sở ấy tan bản-hiệu đã mua được các dụng cụ dùng làm xe mà bản-hiệu lại cam đoan là chắc chắn và đẹp hơn, hiện đã có tang chứng, xin mời các ngài lại xem qua sẽ rõ.
Bản đồ đồ phụ tùng xe kéo và chambre, lốp. Có 28 mẫu vải dùng để lợp mái, đóng tựa và cái housse xe nhà và xe ô-tô.
Nhận lợp mái và cắt housse xe ô-tô.
Đóng và chữa các xe nhà, xe hàng, xe ngựa và xe bò.

AN - THÁI

Số 2. Phố Nguyễn-trọng-Hiệp, HANOI
tức là phố giữa Cầu gỗ đi vào ngõ Gia - ngư

TỐI NAY 1re JUIN 1934 TẠI RẠP SÁN NHIÊN
THI KỊCH — THI TÀI TỬ

HỘI KỊCH BẮC - KỲ. SOẠN GIẢ N. V. Đ.
KÍNH MỜI: KÍNH TẶNG:

Các cô gái mới. Các cậu nịnh đầm.
Các ông ăn hiệp vợ. Các bà bắt nạt chồng.
Cùng các nhà có trai khôn gái lớn phải gả bán cưới xin;

VỠ HẢI-KỊCH

GÀO NỮ' QUYỀN

ĐÔI MÀNG GIÒ

của KHAI-HƯNG và NHẬT-LIN

SÁNG hôm sau thức giấc, Chương không thấy Tuyết đâu, liền gọi con sen hỏi thì nó trả lời rằng Tuyết dậy sớm trang điểm và đã ra chơi mát ngoài bãi bể. Chẳng hơi lấy làm lạ vì mọi buổi sáng nàng dậy rất muộn. Song chàng cũng mặc quần áo để ra bờ bể nhân thể đón nàng về ăn sáng.

Chương đương đứng soi gương thất «ơ», thì con sen chợt nhớ ra chạy vội lại đưa cho chàng tấm danh thiếp mà rằng:

— Bẩm, sáng nay có một ông đến chơi, thấy ông còn ngủ, ông ấy viết mấy chữ vào cái thiếp này dặn hễ ông dậy thì đưa cho ông ngay.

Chương đỡ lấy xem thì đó là một tấm danh thiếp của Phương, trong có nguyệt ngọc mấy dòng chữ: «Tôi đến xin lỗi anh, nhưng anh còn ngủ. Lúc nào dậy ra đồng đá hôm qua nói truyện, hôm nay trời mát lắm».

Chương chau mày rẫm nghĩ rồi hình như quên hẳn câu hỏi ban nãy, chàng nhắc lại:

— Mẹ đâu?

— Bẩm, bà con ra ngoài bãi bể.

— Thôi được.

Chương chải vội cái đầu, mặc vội quần áo, rồi tất tả ra đi. Xa xa trông lên ngọn đồng đá Hà, chàng đã thấy cái áo màu hồng của Tuyết in bật lên da trời xanh nhạt. Cái khăn sau dài và trắng của Tuyết bay lượn như những đợt sóng gợn bọt. Bên cạnh Tuyết và ngồi trên mỏm đá thấp hơn một chút, một người vạm vỡ phục màu trắng, đội mũ trắng mà Chương không trông rõ là ai, nhưng cũng đoán được là Phương vì trong thiếp Phương có nói chờ Chương ở đó.

Chương vội vàng đi lại. Phương và Tuyết vì xây lưng lại phía Chương, nên không biết Chương đến gần, vẫn dăm nhien nười vui cười nói

Xem P. H. từ số 89

truyện. Lúc đó chẳng rõ Phương nói khỏi hỏi câu gì mà khiến Tuyết cười như nắc nẻ. Chương chau mày đứng dừng lại ở chân đồng đá.

Ghen thì chàng cũng có ghen. Song một tình tình mạnh gặp mấy sự ghen là sự khó chịu về cái thái độ của Tuyết đối với Phương, người vừa tối hôm qua mới công kích

Phương. Phương hơi bẽn lễn, cặp má hơi đỏ, bảo bạn:

— Một ngày đẹp thế này mà dậy muộn như anh thật phí cả thì giờ.

Chương bĩu môi, nói mỉa:

— Một ngày đẹp thế này mà không ngủ, thực phí cả thì giờ.

Mọi người đều cười. Rất tự nhiên, Tuyết bảo Chương:

Tuyết một cách rất dữ dội. Chương càng tức tối khi chàng nhớ ra rằng hôm qua Tuyết đã đoán được điều đó. Chẳng lẽ đã biết người ta ghét, người ta khinh mình mà lại còn tìm đến trò truyện thân mật với người ta như thế kia!

Chương hăm hăm bước tới chỗ hai người ngồi. Vì quá hấp tấp, chàng trượt chân. Nghe có tiếng động, Tuyết quay lại rồi cất tiếng hỏi:

— Ô, mình kia! có việc gì không?

— Không.

Tuyết đã đứng dậy đỡ Chương: — Mi h không can gì thực đấy chứ?

Chương cười gượng:

— Không.

Rồi chàng đưa tay bắt tay

— Lúc em dậy, em cũng toan đánh thức anh, nhưng em thấy hôm qua anh chần chọc mãi không ngủ được, nên em sợ anh dậy sớm mệt. Thấy tấm danh-thiếp của anh Phương để ở bàn, em liền ra đây tiếp khách hộ anh.

Lạnh lùng Chương đáp:

— Cảm ơn. Nhưng có lẽ anh Phương chẳng được vui lòng, phải không thưa anh?

Cái liếc mắt của Chương rất có ý nghĩa, khiến Phương cúi mặt, không đáp. Tuyết cũng thừa hiểu cái tình thế khó khăn của Chương đối với Chương mà nhất là đối với mình, người mà Phương vừa nói xấu tối hôm trước. Nàng tìm cách làm lạnh hộ Phương:

— Sao lại không vui lòng. Mình

trưởng, ai cũng đạo-đức như mình sao? Phạm đã là trang niên thì có trí thức thì ai đứng-trước thứ này mà không cảm động, không vui lòng: là một tủ sách hay một cảnh thiên nhiên đẹp và một cô con gái xinh xắn có duyên. Ở đây đã sẵn có cảnh đẹp, còn em có duyên hay không có duyên, cái đó tùy

Chương cười đỡ ứng cặp má:

— Có duyên thì bà có duyên đi rồi!

Không lưu ý đến đôi mày chau diu của Chương, Tuyết nói luôn:

— Vậy thì có cảnh đẹp, có g đẹp, chỉ thiếu sách hay.

Như người mê man và quên hẳn rằng Tuyết là tình nhân của người bạn đương ngồi ngay bên cạnh mình, Phương móc túi lấy ra quyển tiểu thuyết nhỏ mà rằng:

— Sách hay cũng có đây.

Tuyết vỗ tay cười:

— Thế thì đủ bộ ba rồi, còn thiếu một thứ gì, mà anh Phương thì không vui lòng, phải chăng anh Phương?

Chương Tuyết tự nhiên, đáng đi Tuyết dễ dàng, khiến Chương cảm cảm tức. Chàng muốn nói vài truyện khác để khỏi nghe những lời bông đùa không phải lúc của Tuyết liền hỏi Phương:

— Chị còn ngủ?

— Nhà tôi dậy từ năm giờ sáng.

— Sao anh không mời chị ra chơi mát.

— Có. Nhà tôi cũng đương chơi mát bên bà phủ Thanh.

Nghe đến tên bà phủ Thanh Chương se se cắn môi nhìn ra ngoài bãi. Phương lại nói luôn:

— Họ ra nghỉ mát mà cả ngày chỉ bài bạc thì thực quá tội, chẳng thà cứ ở nhà còn hơn.

Tuyết vui mừng hỏi:

— Họ đánh tổ tôm đấy à? Tổ tôm thêm tổ tôm quá, anh a. Thế mà từ hôm ra đây đến nay, đã đượ

KHOÍ MỜI LẦY TIỀN

Lậu và giang-mại là hai bệnh rất nguy hiểm cho toàn xã hội. Vậy ai mắc phải muốn khỏi tiền nần thì mang đến lại bản đường chữa khỏi khỏi mới phải trở tiền. Thuốc chế theo lối khoa-học, không dùng ban miều thủy ngân nên không độc lên răng, không vị và và không hại sinh-dục; độ vài tiếng đồng hồ đã thấy chuyển thấy đỡ rồi, chẳng bao lâu rút nọc.

ĐỨC - THỌ - ĐƯỜNG

241, Route de Huế (24 gian), Hanoi có buồng riêng khám và chữa bệnh tình rất hợp vệ-sinh, có gửi thuốc theo lối hình hóa giao ngân để các tỉnh nhờ viết thư kể bệnh phân minh vì có nhiều thứ - thứ nào cũng 0 \$ 60 một ve - mỗi thứ chữa một thời kỳ khác nhau.

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI GHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYỄN CHẤT HIỆU CON VOI

1 lq. 3 grammes 0 \$ 20, 1 tá 2 \$ 00, 10 tá 18 \$ 00
1 lq. 6 grammes 0 \$ 30, 1 tá 3, 00, 10 tá 27, 00
1 lq. 20 grammes 0 \$ 70, 1 tá 7, 00, 10 tá 63, 00

PHÚC-LỢI, 79, Paul Doumer, Haiphong, bán buôn và bán lẻ.

ĐẠI-LÝ: MM. Phạm-hà-Huyền 36, Rue Sabourain Saigon Đồng-Đức 64 Rue des Cantonnais Hanoi - Thêm-Đinh phố Khách Nam-Định - Phúc-Thịnh phố Gia-long Huế.

CÒN NGĂN NGẠI GÌ NỮA

THANH-HÀ-ĐƯỢC-PHÔNG là một nhà chuyên môn chữa bệnh tiểu theo cách tối tân, bất cứ nặng nhẹ chỉ trong một tuần lễ là tuyệt nọc, nếu không khỏi sẽ trả tiền lại. Lậu mới mắc (état aigu) dùng số 3. Kinh niên (état chronique, filaments, gouttes matina es) dùng số 7. Giá 0 \$ 60 1 ống. — Bán đủ các thứ thuốc chữa bệnh tình và các thứ cao-dan hoàn-án. — Có phòng riêng để thụ rửa rất vệ-sinh. Hỏi tại: THANH-HÀ-ĐƯỢC-PHÔNG HANOI, 55, Route de Huế, 55, HANOI.

một tuần lễ mà chẳng ai mời mình đi đánh nhĩ.

Chương hơi xấu hổ với Phương. Chẳng tưởng như đoán được vì lẽ gì chẳng ai mời Tuyết, một cô gái giang hồ đến nhà họ chơi. Song sợ Tuyết buồn khổ nếu nàng hiểu được sự yên lặng rất nhiều nghĩa của Phương và của chàng, Chương hỏi gạt:

— Chà! thôi, tôi xin bà! Chúng mình ra đây nghĩ mát, chứ không phải ra đây đánh bạc.

Phương cũng nói tiếp:

— Phải đấy, rõ khổ! nhà tôi từ ngày ở cũ đến nay, cứ ốm yếu quặt quẹo luôn. Thế mà năm ngoái đợc

Đã bảo ra nghỉ mát ngoài Sầm-sơn thì lại ốm thêm vì tổ tôm. Năm nay ra đây mới được một hôm đã lại ốm rồi.

Tuyết tò mò hỏi:

— Thưa anh, bà giáo ốm ra sao vậy?

Phương chưa kịp trả lời, nàng cười khanh khách nói tiếp:

— Em rõ buồn cười! anh giáo với bà giáo! Thôi gọi bác cho tiện đó tùy họ... Này bác giai, bác gái ốm ra sao vậy?

— Nhà tôi đau ngực, tôi lo lắm. Người cứ một ngày một sút đi.

Mua sấm banh cho bác ấy uống nhiều vào.

Chương cười:

— Thuốc gì lại ngộ thế, mình?

— Thuốc tiên đấy.

Phương vẫn theo đuổi ý nghĩ của mình, buồn rầu nói:

— Ngừ này thì lại đến phải vào Sầm-sơn thôi. Cứ lần nào gặp bà hú Thanh là không thoát được tổ tôm.

Mỗi lần Phương đọc đến tên bà hú thì Tuyết lại sợ gặp cặp mắt của Chương, và nhĩ ra nơi xa xăm như tưởng tới một điều gì viển vông vô-mộng. Chương bảo Phương:

— Vậy thôi chỉ về Hanoi là hơn hết. Với lại mắc bệnh đau phổi mà bờ bề cũng không tốt.

— Có lẽ tôi đưa nhà tôi lên Lạng-sơn, anh ạ.

Tuyết vỗ tay reo:

— Ừ, phải đấy. Đi Lạng-sơn đi. Cùng đi cả đi, mình ạ.

Chương tắc lưỡi:

— Rõ nói đầu thì câu đấy. Thuê ai nhà hơn một trăm một tháng thì Thanh ở được một tuần lễ đã đòi đi Sầm-sơn.

— Vàng thì mình ở đây, để em lên Lạng-sơn với anh Phương nhé?

Phương ngượng quá, và không gher lời Tuyết nói. Còn Chương thì ặt đồ bưng, chau mày nhìn Tuyết,

ve khó chịu. Tuyết lại nói luôn:

— Em có nhiều bạn ở trên ấy lắm

à. Không tốn tiền thuê nhà đâu.

Ồ, thích nhĩ! lần này em không đến Lạng-sơn, em nhớ quá...

Chương ghé vào tận tai Tuyết nói thầm:

— Thôi đi! Minh lỗ lắm.

Tuyết vô tình mà ngỡ ý muốn đi Lạng-sơn với Phương, nhưng nghe Chương cự thì nàng im ngay, rồi nàng nói chữa:

— Ô! mà đi thế không tện nhĩ!

Ba người cùng thấy khó chịu, yên lặng ngồi nhìn vờ vờ. Mặt trời mọc đã cao, nhưng vì có mây vẫn che khuất nên trời vẫn rợp mát. Bỗng Tuyết trở một người đội nón lá, tay cầm một cái cào đất, đi giạt lùi bên làn nước bề đờng xuố-g, và hỏi Chương:

— Họ làm gì thế kia?

Tuyết cũng thừa biết là một người đi bắt ngao, song nàng vờ hỏi thế cho có câu hỏi vì nàng hiểu rằng câu truyện đi Lạng-sơn đã gây nên một làn không-khi khó thở nó bao bọc lấy ba người. Chương đáp:

— Người ta đi bắt ngao.

Tuyết đưa mắt rất tinh tứ mím cười với Chương:

— Bắt ngao? Hay nhĩ!

Bao nhiêu sự tức giận đã biến hết ngay, Chương lại tươi cười mà giảng nghĩa cho Tuyết nghe cách tìm ngao ra làm sao.

— Sao lại gọi là con ngao, mình nhĩ?

— Nào ai biết!

Phương nghe lời Tuyết nói có ý mỉa mai hơn cợt thì lấy làm ngượng, đứng dậy từ cào đất về nhà.

Rất hồn nhiên, Tuyết bảo Phương:

— Ô kia, bảo người ta ra đề xin lỗi, mà chưa xin lỗi đã định về. Về thế nào được?

Phương càng ngượng già. Chàng đoán chừng như Tuyết đã hiểu xin lỗi về việc gì. Gượng cười, chàng đáp:

— Thôi, để lần sau.

— Vậy chiều nay nhé?

— Vàng, chiều nay.

Phương đưa tay ra bắt tay Chương. Tuyết cũng đưa tay bắt tay Phương.

Chờ khi Phương đi đã xa, Chương bảo Tuyết:

— Minh trần tráo quá.

— Thế à?

— Ai lại ngôn ngữ, cứ chỉ tự do quá thế.

— Lại đạo-đức rồi!

— Không phải là anh đạo-đức, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn.

— Nhưng có bao giờ em bước qua giới hạn đâu?

— Không phải anh ghen. Nhưng anh rất sợ lỗ. Em nên hiểu rằng: sự lỗ giết người, (le ridicule tue).

— Nhưng em có lỗ đâu?

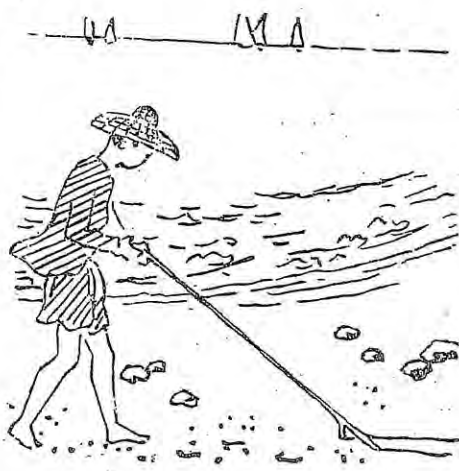
— Khổ quá! còn thế nào mới là lỗ nữa?

— Vậy xin lỗi mình nhé, từ nay em không lỗ nữa... À này, mình ạ, bà phủ Thanh cũng có ở ngoài này đấy.

Cố giữ vẻ lãnh đạm, Chương uể oải đáp:

— Hình như thế.

— Chắc thế nào cũng có cô Thu nhĩ. Em nghe nói bây giờ cô ấy gầy đi.

Chương hơi có giọng gắt:

— Ai bảo em thế?

— Anh Phương.

— Này! mà Phương là một người không tốt, em chẳng nên thân với lần.

— Anh rõ vô ơn?

— Thế nào là vô ơn.

— Anh phải biết: có một người bạn thì hơn là có mười kẻ thù. Anh Phương đương là bạn anh, mà không khéo sẽ trở nên kẻ thù anh mất. Vì em nghĩ thế nên ban nãy em đã hết sức làm cho anh Phương vẫn là bạn anh. Em định đi Lạng-sơn với anh ấy cũng chỉ có một mục đích ấy. Thế mà anh chẳng ơn thì chớ, lại còn oán giận.

— Nếu thế thì thà để thù còn hơn. Nhưng thôi, đi về mình ạ. Trời đã oi lắm rồi.

Tuyết vui vẻ đứng dậy bước xuống bãi cát. Nhưng vừa đi được một quãng, nàng quay nhìn ra phía bề lại gặp người bắt ngao ban nãy vẫn chậm chạp, lạnh lùng đi giạt lùi sau cái nạo mà lưỡi ăn sâu hẳn xuống cát thành hai cái rãnh nhỏ ngoằn ngoèo. Nàng liền kéo Chương lại xem.

Người kia thần nhiên như không có ai đến gần, vẫn lẳng lẳng đi giạt lùi, thỉnh thoảng nghe có tiếng cách, lại dừng chân cúi xuống nhặt con ngao bỏ vào gỏ buộc ở thắt lưng bên sườn.

Tuyết hỏi:

— Một ngày bác bắt được bao nhiêu?

Không ngừng đầu lên, và vẫn từ từ đi giạt lùi, người kia đáp:

— Cũng có khi được nhiều, cũng có khi được ít.

— Nhiều là bao nhiêu?

— Một giỏ.

— Thế một giỏ bao nhiêu tiền?

— Vài hào.

Ngắm bộ quần áo nâu bã của người bắt ngao, Tuyết đem lòng thương hại. Nàng cười bảo Chương:

— Bác ấy có cái nón đẹp qua nhĩ?

Quả thực, cái nón đan bằng tre trông kiểu rất xinh xắn, như nón người đình trường vẽ trong bức tranh lâu vậy. Tuyết bảo người bắt ngao:

— Bác cho tôi xem cái nón tí nào!

Người kia dừng lại, vẻ mặt lạnh lùng, đưa nón cho Tuyết xem. Tuyết hỏi:

— Bao nhiêu tiền cái nón này thế bác?

— Không biết.

— Sao lại không biết?

— Tôi có mua đầu mà bết giá. Tôi đan lấy đấy.

Tuyết cười:

— Vậy để lại cho tôi nhé.

Người bắt ngao lắc đầu, đưa tay ra giạt lấy nón. Tuyết lại hỏi:

— Tôi trả bác một đồng nhé?

Người kia vẫn lắc rồi đội nón lên đầu mà đi. Tuyết lấy làm lạ rằng một người nghèo đói kiếm một ngày được có vài hào là cùng, thế mà trả một đồng bạc cái nón tre không bán. Nàng thì thầm bảo Chương:

— Minh cố mua cái nón ấy cho em.

Nề lời, Chương chạy theo gọi:

— Này bác bắt ngao tôi bảo cái này

Người kia đứng lại chau mày tỏ vẻ khó chịu. Chương hỏi:

— Cái nón ấy, tôi trả bác hai đồng

đấy, bán cho tôi đi.

— Tôi đã bảo không bán mà lại,

bao nhiêu tôi cũng không bán.

Chương kinh ngạc hỏi:

— Vậy bác có vợ con không?

Nghe câu hỏi, người kia hăm hăm tức giận lầm bầm như chửi ai, rồi đi thẳng mà đi rất mau. Chương không đuổi theo nữa, cùng Tuyết về nhà. Tuyết thì lấy làm lạ một điều là cơ sao nghe thấy Chương hỏi đến vợ con, người bắt ngao lại tức giận như thế. Quay lại, đưa mắt nhìn ra xa, cái hình thù lom khom, dáng điệu chậm chạp của người ấy đi sắp bóng mặt trời, chỉ còn là một vệt đen cắt hẳn lên màu mây trắng xám.

(Còn nữa)

Khải-Hưng và Nhất-Linh

CHƠI XUÂN

Chơi xuân, nếu vương phải gai, Xin mời lại số mười hai Sinh-Từ...

Số 12 Sinh-Từ, nếu không nói chắc ai cũng biết: đó là hiệu LÊ-HUY-PHÁCH, một hiệu thuốc lớn và có tiếng nhất xưa nay. Hiệu ấy có buồng riêng để thí-nghiệm bệnh lậu, Giang-mai, Hạ-cam và nhận chữa những bệnh ấy, không khỏi không lấy tiền. Hiệu ấy sẵn lòng chỉ-dẫn những căn-nguyên và cách chữa các bệnh cho những người không biết và có ít tiền... Các thứ thuốc của hiệu ấy, đều đã phân-chất (analyser), và nhiều người công nhân là không đâu có những thuốc hay như thế. Mỗi buổi sáng, chủ-nhân hiệu ấy, sẵn lòng xem mạch giúp cho những ai có « bệnh nghi-ngờ » muốn hỏi, và trước khi muốn chữa. Ở tỉnh xa, muốn hỏi điều gì, cứ biên thư về: LÊ-HUY-PHÁCH 12 Sinh-Từ Hanoi, là hiệu ấy trả lời ngay nhưng phải đính em năm xu, và nếu muốn dùng thuốc thì hiệu ấy sẽ gửi cách lĩnh-hóa giao ngân (contre remboursement).

CẦN BẠCH

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN TRONG NƯỚC

Việc xếp đặt các viên chức bản xứ theo ngạch lương mới

Vì số viên chức tuyển theo ngạch lương mới hãy còn ít, nên trong lúc tạm thời, hãy bằng vào số lương bổng trong đương mà xếp đặt những viên chức thuộc chế độ mới ấy theo các hạn đồng sự về việc đi lâu và các khoản phụ cấp. Những viên chức mới nào không có hạng tương đương thì phải xếp vào hạng dưới (Theo tờ thông tư của quan Toàn-quyền.)

Giảm số lợi tức ở Đông-dương

« Chỉ dụ ngày 17-5, theo lời đề nghị của tôi sẽ giảm số lợi tức về dân sự từ 12 xuống 6 phần trăm và số lợi tức theo lệ của nhà nước từ 8 xuống 5 phần trăm » (Bức điện của quan Toàn-quyền Đ. D. cho quan Phó Toàn-quyền.)

Việc nhận trẻ con Annam vào dân Tây

Theo dân luật Đông-dương: « Chưởng-ly viên có thể tự ý hủy bỏ việc người Âu đứng khai nhận một đứa trẻ bản xứ, nếu xét ra việc ấy là gian ». Vì gian lậu cũng không phải phạt tiền hay tù tội nên có nhiều người Pháp hay nhận liêu trẻ con Annam vào dân Tây. Có một người Tây nhận đến 10 đứa trẻ con Annam làm con mình.

Từ nay việc khai nhận gian mà bị tòa án hủy bỏ thì sẽ bị phạt từ 6 ngày đến 2 năm tù và từ 100 đến 500 quan hay là hai thứ chịu một (theo đạo sắc lệnh mới của quan Giám đốc).

Xe tay đạp

Ít lâu nay ở Saigon, người ta thấy chạy một thứ xe tay kiểu mới: chỗ khách ngồi

dằng trước, cu-li ngồi đằng sau, đạp cho xe chạy.

Ở Châu-đốc cũng thấy chạy thứ xe này, nhưng người đạp lại ngồi đằng trước. Thứ xe này chạy nhanh hơn và lấy rẻ tiền hơn.

Cuộc thi tiểu-thuyết của hội Tri-tri Nam-dịnh

Cuộc thi tiểu-thuyết (giấy 100 trang) của hội Tri-tri N. Đ. đã có kết quả như sau:

GIẢI NHẤT. — (một bức hoành dáng giá 20 đồng): Cuốn « Nguyệt Xuân » của ông Đỗ-thức-Trâm và cuốn « Tiếng gọi cửa rừng » của ông Nguyễn-lan-Khai.

GIẢI NHÌ. — (một bức thêu dáng giá 15 đồng): Không ai được cả — vì 2 cuốn trên đều trùng nhất.

GIẢI BA. — (một bức thêu dáng giá 10 đồng): Cuốn « Lòng hồi lòng » của ông Bạch-năng-Thi.

Giới thiệu báo mới

Bản báo mới tiếp được cuốn « Tiểu-thuyết Thứ Bảy » (giấy 38 trang, giá 0p.05) trong có những truyện (trước tác và dịch thuật) của các ông Tế-Xuyên, Hoài-nam-Tử, Nguyễn-công-Hoan và Nguyễn-đỗ-Mục.

Xin cảm ơn bạn đồng nghiệp mới và giới thiệu cùng đọc giả P. H.

TIN TRUNG-HOA

Nhật dùng lối ngoại giao giả dối với Trung-hoa

Công sứ Nhật ở Trung-hoa vừa rời đến yết kiến thủ tướng Trai-Đặng có kiến nghị rằng từ nay đối với Trung-hoa, lại dùng lối ngoại giao giả dối, là bên ngoài làm bộ chân tình mà bên trong ra sức

tiến hành giải quyết hết thảy những huyền án.

Nhật dọa các nước

không được giúp Trung-hoa

Có tin Nhật lại sắp đưa thư cảnh cáo hội Quốc-tế liên-minh yêu cầu lập tức thôi việc tổ chức Quốc-tế tài-đoàn giúp đỡ Trung-hoa, nếu không thì Nhật sẽ phải dùng đến cái phương sách tất nhiên để ứng phó cái thời cục ấy.

Nhật dự bị di-dân đến

Bắc-Mãn 30 vạn

Bắc-bình — Chính-phủ Nhật đã dự bị trong khoảng một, hai tháng đi 30 vạn dân đến một giải Khắc-son và Tân-giang ở miền Bắc-Mãn, người Nhật-bản, người Triều-tiên, mỗi đảng một nửa, và dồn đuổi hết nông-dân ở các nơi ấy ra khỏi cõi.

TẠI PHI-LUẬT-TÀN

Viễn đông vận động hội

Manille 12-5. — Kết quả các cuộc chơi như sau:

Phi-luật-tân chiếm giải quán quân về boxe, base ball, basket-ball, volley-ball (cả đàn ông lẫn đàn bà).

Nhật chiếm giải quán quân về bơi (đàn ông), và tất cả các môn về khoa chạy. (Các tuyển thủ Đ. D. không dự vận động hội Manille vì không đủ cấp đủ tiền vãng phản).

Đông phương vận động hội

Đông-kinh 12-5. — Vì có cuộc sung đột của các hội vận động Trung-hoa và Nhật về việc không cho Mãn-châu tham dự vào cuộc Vận-động Viễn-đông, nên các đại biểu Nhật và Phi-luật-tân hôm nay đã

quyết định giải tán hội Vận-động Viễn-đông. Thay vào hội đó sẽ lập Đệ-phương vận động, trong ban trị sự hai đại biểu Nhật và một đại biểu Phi-luật-tân. Ban tổ chức định khai hội Nhật năm 1938 và tại Manille 1943. Nước phương đông kể cả Ấn-độ, Mãn-châu và Đông-dương đều được mời dự các cuộc vận động đó.

NHỮNG KỂ KHỐN NẠN tại rạp PALACE

Từ thứ tư 30 Mai đến thứ ba 5 Jun
Chiếu hồi thứ nhất:

UNE TEMPÊTE SOUS UN CRÂN

Chớp từ lúc Jean VALJEAN ở tù cho đến lúc FANTINE chết. Nhiều đồ rất hay, như lúc Jean VALJEAN ăn trộm ở nhà ông cố đạo Myriel, chỗ Fantine bị bắt, những hồi rất kinh ngạc, nhất là lúc Jean VALJEAN tỉnh ngộ!

Vi sự tác thành rất công phu tốn kém và kén chọn các vai tài tử rất khéo léo, cuốn phim: NHỮNG KỂ KHỐN NẠN những phim ảnh công trình đệ nhất trong các phim nói tiếng Pháp.

Cuốn phim thứ nhất chiếu mấy hôm nay, hôm nào cũng đông không đủ chỗ ngồi, vậy con ngài nào chưa xem xin xem ngay kẻo hết hồi đầu.

Từ thứ sáu 6 Jun bắt đầu chiếu hồi thứ hai:

LES THENARDIERS

Chiếu từ hồi con gái Fantine bị hạ hạ vì lũ Thenardiens muốn kiếm lời đến cảnh ái tình của Cosette và Mar- ở một cảnh vừa gớm ghê trong Gorgebeau.

AI AI CŨNG NÊN XEM PH
NHỮNG KỂ KHỐN NẠN

các bà các cô

Muôn cho da được mịn, mặt được thêm tươi,
đều nên dùng kem, phấn vệ-sinh

THO-RADIA

à base de THORIUM
et de RADIUM

Formule du Docteur Alfred CURIE

KEM 1 lọ: 1\$ 65
1 ống: 1. 10

PHẤN đủ các màu 1 hộp: 1\$ 40

CHỈ BÁN TẠI

CÁC HIỆU THUỐC TÂY

COUPARD à HAIPHONG

MUS à SAIGON

VEISSE à PNOM-PENH

IMBERT à HUÉ

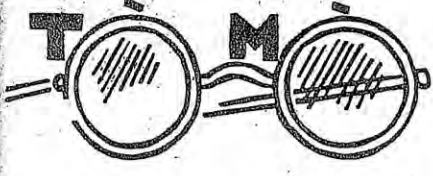
HIỆU THUỐC

Cát phiếu này

(PHONG - HÓA)

Mang lại những hiệu
thuốc kê ở bên sẽ
được biểu một hộp phấn

THO-RADIA

được 69.000 ki-lô vàng, theo giá bây giờ có thể bán được 6.900 triệu bạc.

Nào những ai muốn trở nên triệu phú gia nên đi mà lọc nước bẽ đi.

(tiếp theo)

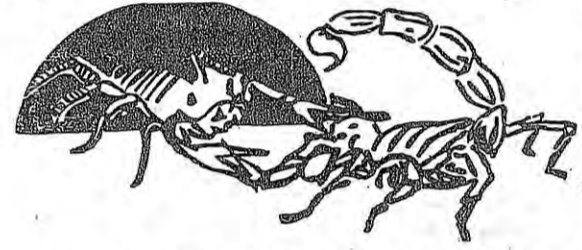
Có nào khéo, được vừa ý cậu thì cậu giắt đi thường thức cái cảnh giăng trong, gió mát đề tán mánh, tán ma. Có khi đi chán, cậu bắt người tình đứng lại « kéo cưa » như trẻ ta thường chơi, rồi chán cái lối đùa ấy, cậu nhích lại gần có cho mặt chạm mặt, mà môi chạm môi. . .

Thì ra đang tình tự. Đấy nấp lại thôi. Cái tội làm lỡ duyên người, tôi chẳng chịu hộ đâu.

Trông thấy cái cảnh yên lặng ấy, ta chớ cho rằng cậu họ kia có cái phúc đó như son tàu vôi. Vì, biết đâu, rồi đây, cô chẳng nổi cơn « đồng bóng » vùng vằng bỏ đi, làm cho công cậu hóa ra công giả trắng xe cát bẽ!

Nhưng chẳng có lẽ, các cô lại cứ trêu bạn trai như vậy mãi. Thì cái đó đã hẳn: cũng lắm lúc, các cô hình như cảm cái công đeo - bông của các cậu đảo-đề. Giá ta có tình tò mò hơn, rằng: « Thế... thế như lúc nào thì các cô mới... đến công cho tình nhân? » Tất các nhà khoa học sẽ như con họ cạp, đồng thanh trả lời: « Thì ai biết đâu lúc ma ăn vụng kia chứ! »

Chính thế. Họ tình tự lâu lắm, có khi tới mười, mười lăm giờ vẫn chưa rút. Trong cái khoảng ấy,

nếu ta rờ ra lợp lại cái mái buồng kín kia tới tám nhăm lần cũng chỉ thấy đôi trai gái nắm tay nhau, chứ chẳng có gì lạ hết.

Nếu ta có công, đợi lâu hơn nữa mới phá mái phòng ra xem, thì trong cái mái hang trống thiên, ta sẽ thấy cô ả đang cạp chặt lấy lang quân mà... nhai ngau-ngáu! Cái lối « Đi đâu có thiếp, có chàng » ấy thế mà gọn!

Có người nhắc tôi rằng: « Họ cạp là con nhà binh »... Thảo nào! các cậu chỉ thích da ngựa bọc xương. nhưng lấy đầu ra da ngựa? Nèn các cậu đành bọc thịt xương bằng da bụng mẹ-đĩ nó vậy!

Chàng thứ XIII

Máy đo ái-tình

Máy đo sức khỏe, đo nóng, lạnh... bây giờ lại có cả máy đo ái-tình nữa.

Nhà kỹ-sư De Bainvillers người Bỉ (ý hẳn là kỹ sư thất nghiệp) vừa đăng báo rằng: ông đã nghiên cứu ra được một cái máy đo ái-tình.

Ấy mới lạ, xưa nay trai gái yêu nhau nhiều hay ít là đều do ở mầm nói ra cả, chứ có ai biết đích cái tình ấy là bao nhiêu thước, bao nhiêu cân, bao nhiêu lít.

Thế mà nay ông De Bainvillers lại có thủ đoạn phi thường, chế ra cái máy để đo ái-tình.

Theo ý ông, nếu đem máy này ra dùng sẽ biết rõ rệt cô này yêu cậu kia là bao nhiêu, ông chồng này yêu bà vợ mình là bao nhiêu. Muốn biết rõ chỉ để bàn tay vào máy của ông cho nó chạy là hết nói... đối.

Minh xem tin này nóng ruột quá chỉ muốn gửi thư sang Bỉ hỏi mua một cái máy De Bainvillers vì... vì tôi muốn biết tình cô đầu Lan yêu tôi đo được bao nhiêu.

Lý-dị vì con mèo

Các bà vợ bên Hoa-kỳ thực kỳ hết chỗ nói. Động một tí là các bà xin bỏ chồng.

Vừa đây, tại Los Angeles, một cô đào hát bội cũng dùng dùng đưa « ông chồng » ra tòa xin ly dị. Nguyên nhân việc ấy có gì đâu. Chỉ vì ông chồng cô là người ghét giống mèo. Trái lại, bà vợ lại yêu mèo. Trong nhà nuôi những mèo là mèo.

Ông chồng bực mình, một buổi đang lúc cẩu đá chết một con... Có thể thôi mà bà vợ nhất quyết xin bỏ chồng cho kỳ được. Viện lẽ rằng: mình yêu mèo mà chồng lại ghét mèo, hạnh phúc gia-đình đã vì con mèo ấy mà tiêu ma.

Quan tòa cho bà vợ là phải, xử cho bỏ nhau mà lại bắt chồng phải hàng tháng nộp cho vợ một số tiền lớn để tiêu sài, để nuôi mèo.

Đó thật truyện con mèo.

Tò Mò

Một đạo luật sáu cay

Thành phố Melbourne nước Úc-đại-đội vừa ra một đạo nghị định rằng:

« Bắt đ... từ hôm mồng một tháng 3. Cán... Mănavril 1934, nếu người đàn ông nào bị... bắt theo đuổi tán tỉnh đàn bà ở ngoài đường sẽ bị phạt từ 6 ngày cho đến 30 ngày tù ».

Đạo luật ấy mới ban ra được dăm ngày mà số thiếu niên bị vào nhà pha đã đến ngót trăm. Thiết nghĩ: ở ngoài phố đàn ông theo đàn bà bị tù, nhưng còn trái lại thì sao?

Một nhà triệu phú phải đi làm bởi vì vợ thích điện

Bà tước Dil Habrich một tay triệu phú hà tiện nhất miền Silésie nước Phô-lan-nhã. Rủi thay vợ bà tước lại là người ưa điện và tiêu sài vô độ. Bà tước phu nhân ăn mặc ngông nhất đủ chõ đời, quần áo mỗi ngày chỉ mặc một bộ nhưng ngày hôm sau lại thái đi ngay, mặc bộ khác.

Ăn tiêu hoang phí đến nỗi được ba năm tiền hết, tòa lâu đài phải đem bán, lại đeo thêm công nợ. Bà tước cùng quân phải đi làm bởi cho một hiệu cao lâu ở Varsovie. Còn vợ thì đã bỏ chồng tách ngay từ lúc hết tiền.

Thật đúng câu: Bây giờ tiền hết, gao không.

Thời anh ở lại mà trông lấy hòm... quần áo...

Ta có thể trở nên nhà triệu phú trong một tháng

Chính thế, ai ai cũng có thể trở nhà triệu phú trong một tháng. Tôi nói đây không phải truyện bịa đâu mà là truyện đứng đắn có bằng có hẳn hoi.

Tạp chí khoa học « Nature » vừa đăng rằng: một nhà khoa học đại gia mới tìm ra ở trong nước bẽ có rất nhiều vàng. Cứ tính trung bình mỗi tấn vàng nước có 50 lai vàng. Hiện ở các bẽ trên mặt đất, ta có thể lọc ra

CÔNG-TY VĂN-ĐIỂN ĐỔI LỆ HỘI

Kể từ ngày 19 Mai 1934, công-ty Văn-diễn đổi ra hội chuyên trách Hợp-cổ Công-ty, vốn năm mươi vạn đồng (500.000\$00).

Ban trị-sự vẫn bốn ông là:

- MM. Đỗ-hữu-Thục
- MM. Nguyễn-hữu-Như
- Trương-hoàng-Tĩnh
- và Trần-quang-Vinh

Ban kiểm-soát có bốn ông là:

- MM. Lê-văn-Phúc, chủ nhà in Đông-kinh ấn-quán, Đệ-ngũ đẳng Bắc-đầu Bội-tinh.
- Đỗ-đình-Đắc, Hội-viên thành-phố Hanoi, Chủ hiệu thuốc Vũ-Đỗ-Thìn.
- Ng-văn-Thịnh, Hội-viên thành-phố Nam-định, nguyên Tổng-thư-ký công-ty Bạch-thái.
- Đỗ-thúc-Phách, Cử-nhân, Điền-chủ, nghị-viên Bắc-giang.

THUỐC PHÁT MINH

BÁ ĐẢ SƠN QUÂN TÁN

Thuốc phát minh để giúp cho hàng phụ-nữ, thuốc lưu hành ra chừng nào thì thấy sự linh nghiệm chừng nấy.

Hiện thời hàng phụ-nữ mắc trong bốn chứng đau tử cung, 10 người hết 7, không nặng thì nhẹ, không nhiều thì ít, đau rang rang hai sợi dây chẳng, đau trắng trắng dạ dưới, đau thắt ngang lưng, ra huyết trắng dầm dề có dây có nhợ, khi trong khi đục khi vàng đường đại bón uất đường tiểu không thông ồm ập chứng bệnh trong mình lâu ngày mà không biết. Đến nói cùng thầy: Tôi bị đau bạch đới hạ, các ông lương y chưa đặng hiểu rõ bệnh đau tử cung là chi (?) là vì sách xưa chưa có bộ nào tương thuật. cứ đo theo kinh nguyệt không đều, sanh bạch đới hạ mà trị. Ôi thôi! bệnh Nam chữa Bắc, bệnh từng hạ chữa từng thượng, uống thuốc hết tiền mà bệnh không lành.

Ái mắc phải chứng bệnh đau tử cung và huyết trắng như kể trên đây, hãy uống BÁ ĐẢ SƠN QUÂN TÁN thì thấy công hiệu lạ lùng, sự hay không thể kể hết đặng. Đờn bà có thai bị đau tử cung uống càng hiệu nghiệm, đờn bà mới sanh đẻ, bị đau tử cung uống cũng hết liền.

Thuốc này đã cứu chẳng biết bao nhiêu bệnh đau tử cung, duy có uống thuốc mà hết bệnh, chớ không cần bơm rửa.

Mỗi hộp 1p.00, uống 5 ngày.

Thơ và mandat để cho:

Y học sĩ: VÔ-VĂN-VÂN — THUDAUMOT

Xin nhớ: Cần dùng đại-lý ở Tonkin.

hước là Phalene tuy sẽ tiện, nhưng nhiều người thích dùng hơn cả. Vì thuốc ngon và thơm, hút không rạo rồ.

Ai trữ được 50 bao không thuốc lá hiệu CON BUỒM mang lại nhà Nam-Long số 30 phố hàng Buồm đổi lấy một cuốn lịch lâu rất đẹp.

SÁCH DẠY VÕ TA MỚI IN XONG

Bảng quốc-ngữ có hình vẽ rõ hết như người sống, của SON-NHÂN soạn. Ai học là cũng giỏi ngay. Võ ta là một môn quốc thuật của các cụ ta xưa đã từng chống lại với Tàu và diệt Cao-Miên v.v... ta chớ coi khinh, có xem mấy biết là hay, như cuốn sách này đủ cả các bài võ và vật cùng roi. Nên mua cả bộ DẠY VÕ TÀU môn Thiếu-Lâm 4 cuốn 1\$36, võ TÂY tron bộ 0\$60, mua ngay kéo lại hết. Anh em ơi! Nên nhớ câu: có sức khỏe mới làm nên. NHẬT-NAM THƯ-QUÁN, SỐ 104 HÀNG GAI XUẤT BẢN, 1 cuốn tron giá 0\$50. Ở xa mua lễ cước 0\$20 (contre remboursement là 0\$85). Thẻ và mandat đề như trên.

TUYẾT NỌC

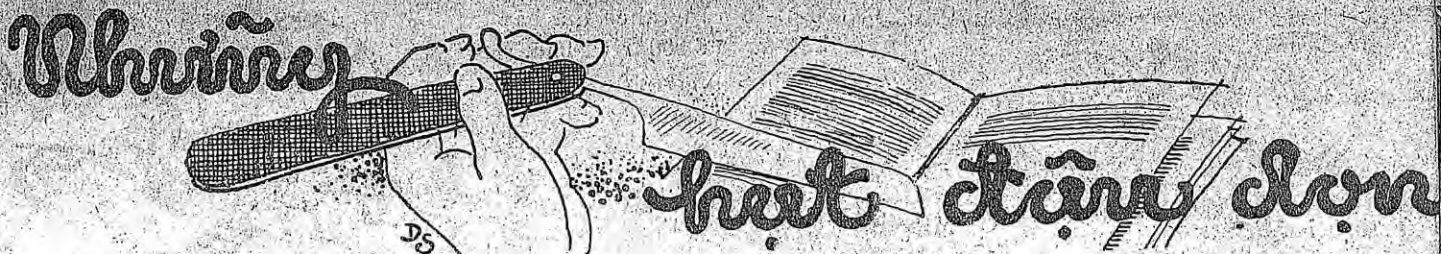
Lậu và Giang-Mai!!!
Phải bệnh này chữa chưa được rứt nọc, đi độc còn lại, thức đêm làm việc nhọc, nước tiểu khi trong khi vàng lẫn vầu đục. Mà bệnh Giang còn lại thấy dật thịt mỗi xương, nổi mụn con như muỗi đốt v.v. chỉ dùng nhẹ 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khỏi ngay.
Tên gói thuốc Kiên Tinh Tinh (triết nọc Lậu Giang) giá 1 \$ 50 một hộp.

Thiên truy!!!

2 hờn ngoại thân, hờn to, hờn bé, xưng hạ nang, dùng 1, 2, 3, 4 lọ. Bất cứ lâu, mới là hai hộp cơ lên bằng nhau ngay, giá 0p60 một lọ 6p. 12 lọ.

BÌNH-HƯNG

39, phố Mã Mây, Hanoi
GIẤY NÓI: 543

Bộ biên tập lạ

Báo Long-giang tục bản (11-5) có đăng danh sách các bộ biên tập mới như sau này:

- «MM. Võ-thành-Bút (thê thảo).
- «Liêng-hoa-Tri (tiểu thuyết gia).
- «Bàng lang (ngựa đua)»

Xem như vậy thì báo Long-giang lần này ra, chắc được độc giả hoan nghênh lắm, vì trong bộ biên tập có một cán bút, một bông hoa sen trong ao (hồ) và một con... ngựa nữa.

Đi đến đâu?

Cũng số báo Long-giang ấy, trong bài «Từ nay...»

«... . Tà nay xin độc giả chư tôn vui lòng cùng chúng tôi đi tới, chúng ta sẽ gặp nhau.»

Độc gia chư tôn chúng tôi vẫn vui lòng cùng đi tới, nhưng đi tới đâu mới được chứ? Ước ao rằng không phải cùng Long-giang đi xuống thăm Thủy-cung ở dưới đáy bể.

Vả nêu đã cùng đi với các ông, thì hẳn gặp ông rồi, can chi còn phải «sẽ gặp» nữa?

Một nhà sáng kiến

Trong bài đại luận «Trước cuộc chiến tranh Thái-bình dương», báo Nhật-tân ngày 16-5 ông Tiêu-Viên viết:

«... . Thí dụ như thứ máy bay Viledebust có thể đi thường một giờ

được 145 cây số (cái ấy đã hẳn) và lên cao đến 20.000 thước, có thể mang được một cái ngư lôi nặng một tấn, thả xong rồi lại đi lên cao ngay, đại bác khó lòng theo kịp...»

Hỡi các nhà kỹ sư bên Âu châu! các ngài tìm tòi để sáng chế thứ máy bay đi trong thượng tầng không khí làm gì nữa: ông Tiêu-Viên chúng tôi đã tìm giúp cho các ngài rồi. Ấy là thứ tàu bay «Tiêu-Viên» ở hiệu «Nhật tân lâu» vậy.

Ông ta lại tìm thêm được một thứ đại bác bắn đạn đi rất chậm, nghĩa là không quá 145 cây số trong một giờ. Thứ súng này có một cái công dụng rất to, nghĩa là lỡ khi nào bắn lầm tàu bay bên mình, tàu bay không việc gì. Mà bắn tàu bay bên địch, thì cũng không việc gì nổi!

Thảo nào

P. N. T. Đ. ngày 20-5, tiểu thuyết «Tình là giày oan»:

«... . Cái hôm cụ bà coi nù ruột tọng lấy ra cái giấy bạc một đồng trao cho bác lái chó là hôm cụ được vui lòng vô hạn, vì con vện cụ mới mua đây là con chó — theo ý cụ...»

Cụ bà vui lòng vô hạn thực cũng phải, vì cụ mua một con chó mà lại thấy rằng con chó ấy là... một con chó.

Nếu con vện ấy không phải là con chó thì cụ bà tôi buồn rầu đến đâu!

Tam lý phụ nữ

Cũng trong bài ấy, ông T. H. giãi bày cách đoán tâm lý phụ nữ:

«... . Nếu ai có được mục kích công tử vện (nghĩa là chó đực) đuổi gái (gái đây hẳn là chó cái) thì mới rõ tâm lý phụ nữ...»

Trời ơi! thật là một bài học rất hay cho các phụ nữ và nhất là cho cô Phụ Nữ. Và nếu tâm lý phụ nữ cũng như tâm lý... con chó cái (xin lỗi các cô) theo như lời ông Thiên Hư, thì đàn ông chúng tôi dễ sử lắm.

Giống chó lạ

Vẫn chưa hết truyện chó:

«... . Bông dưng thấy tiếng chó sủa vang gọi, nhìn ra thì toàn một lũ đầu trâu, mặt ngựa đương sủa nhau...»

(Đó là ông Thiên Hư tả một lũ chó đến khiêu chiến nhà con vện).

Gà ba chân, rùa hộp, gấu hai mõm, kê cũng đáng gọi là những con vật lạ. Nhưng chưa được lạ bằng những con chó kỳ quái của ông Thiên-Hư. Có những con chó ấy bố là trâu, mẹ là ngựa.

Thử đoán xem

Còn là truyện con chó:

«... . Một con chó, cô Khoanh (xin độc giả chớ lầm) cũng chui qua rậu mà vào. Cô vào gừ gừ một cái nũng nịu như tiếng oanh thỏ thỏ...»

Ai sành tâm lý Phụ-nữ, thử đoán xem cô Khoanh ta sắp sửa làm gì mi nũng nịu, mả cắt tiếng oanh thỏ thỏ — cái tiếng oanh «gừ gừ» nghe rất êm tai ấy.

Cô Phụ-nữ, xưa nay nói lời gì vãi tự cho là «tiếng oanh thỏ thỏ» vậy thời tâm lý của cô và tiếng nói của cô ông Thiên-Hư đã tả một cách rõ rệt vậy thay!

Nhất Dao Cao
Hàn... dài đầu

Tuyết bỏ Chương đi đâu, các bạn tìm hộ.

BÁC-SỸ NGUYỄN-VĂN-LUYỆN

8, Rue Citadelle. Téléphone: 304

CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỆN
CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYÊN
CHỮA BỆNH ĐÀN BÀ CONTRÉ

số 8, phố Đường- hành — Hanoi
(Đường Cửa-dông sau phố Xe-Điêu)

THUỐC TỐT, GỬI MAU

Là hai biệt - tính

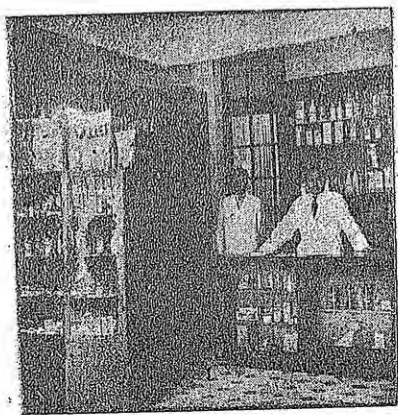
của hiệu thuốc Tây lớn 13 Hàng Gai Hanoi

của hai ông HOÀNG-MỘNG-GIÁC và NGUYỄN-HẠC-HẢI, tốt-nghiệp ở trường Đại-học

Bào-chế ở Paris

Mong Quý khách xa gần chiếu cố.

Có bán cả Vin tonique Alexandra: 1 \$ 95, và Sudoline: (Phấn rôm) 0 \$ 40

Viên - đông Tôn - tích hội

HỘI TƯ BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LÊ LẬP NỀN
 Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-lãng
 một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đang-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐỀ DÀNH TIỀN

Tổng - cục ở Hanoi — 32, phố Paul Bert — Giây nói số 392
 Sở Quản-lý ở Saigon — 68, Bd. Charner — Giây nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG AVRIL 1934

Mở ngày thứ tư 30 Mai 1934 hồi 11 giờ sáng tại sở Quản-Lý ở Saigon số 68 Boulevard Charner do ông Keller chủ tọa, ông Phan-và ông Đào-trọng-Đủ dự-tọa, cùng trước mặt quan Kiểm-soát Văn-Tiết của Chính-phủ.

XỔ SỐ	SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	TÊN HỌ NGƯỜI CÓ PHIẾU TRÚNG
Lần mở trước trúng: 5.000\$	26532	Phiếu này chưa phát hành
	1857	Phiếu này ở Saigon không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	4857	Phạm-an-Ninh, 124 phố Bonnal Haiphong đã góp 40\$, trúng lĩnh về 1000\$
	7857	Trần-dinh-Mân, Quảng-ngãi, đã góp 4\$, trúng lĩnh về 290\$
	10857	Huỳnh-van-Ve, nhà Socony Saigon, đã góp 5\$, trúng lĩnh về 500\$
	1078	Viviés Albert, 4, phố Tabert Saigon đã góp 50\$, trúng lĩnh phiếu miễn-trừ 1000\$ có thể bán lại ngay lấy 520\$
	4078	Nguyễn-văn-Thương, Saigon, đã góp 40\$, trúng lĩnh phiếu miễn-trừ 1000\$ có thể bán lại ngay lấy 516\$
Lần mở thứ ba khỏi-phai đóng tiền	7078	Ngô-châu-Liên, Djirieg (Trung-kỳ) đã góp 20\$, trúng lĩnh phiếu miễn-trừ 1000\$, có thể bán lại ngay lấy 508\$
	10078	Nguyễn-du-Luc 263, phố Maréchal Pétain Haiphong, đã góp 7\$50, trúng lĩnh phiếu miễn-trừ 500\$, có thể bán lại ngay lấy 253\$
	13078	Thi-kim-Xương, 88 phố Cantonais Faifoo, đã góp 1\$ trúng lĩnh phiếu miễn-trừ 200\$, có thể bán lại ngay lấy 100\$40

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ sáu 29 Juin 1934, hồi 11 giờ sáng tại sở Tổng cục Hanoi số 32, phố Paul Bert.
 Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Juin 1934 định là 5.000 \$.

SỮA
NESTLÉ
 HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
 BAO THẦU CHO
 CHÍNH-PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v. ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-mên.

GẠO NẾP CẨM

Ai có gạo nếp cẩm muốn bán được nhiều và giá cao thì xin đem lại công-ty Văn-Điền thương lượng giá cả
 CÔNG TY VĂN - ĐIỀN LAI CỎ

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

Hội tư dưới quyền kiểm duyệt của nhà nước về cách tính toán để góp tiền cho thành vốn ở bên Pháp, ở bên Algérie và ở dưới quyền kiểm soát của phủ Toàn Quyền Đông-Pháp

VỐN CỦA HỘI ĐÃ NỘP ĐỦ CẢ RỒI LÀ :

1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải
 và
 8.000.000 quan tiền Pháp } Nghĩa là gần 1.500.00 đồng bạc Đông-pháp

KỶ XỔ-SỐ PHÁP HOÀN NGUYÊN VỐN VỀ PHIẾU TIẾT-KIỆM SỐ 2

Ngày 28 Mai 1934

BỘ SỐ 1230 ĐÃ TRÚNG, CÓ NHỮNG PHIẾU SAU ĐÂY :

Phiếu số	17717 — Bà Trương Nang née Huỳnh Mùi, ở Saigon.	1.000\$00
—	4595 — Cô Alberte Rez ở Saigon.	500, 00
—	328 — Ông Lam-ngọc-Xuân ở Faifoo.	500, 00
—	12766 — Ông Nguyễn-hữu-Han, ở Caolanh.	250, 00
—	14341 — Ông Nguyễn-vân-Nghi, ở Caobang.	250, 00
—	13342 — Phiếu này không hoàn lại, vì không đóng tiền tháng	

KỶ XỔ-SỐ PHÁP HOÀN NGUYÊN VỐN VỀ PHIẾU TIẾT-KIỆM SỐ 3

Ngày 28 Mai 1934

BỘ SỐ 12 ĐÃ XỔ TRÚNG VÀ CÓ NHỮNG PHIẾU SAU ĐÂY :

Phiếu số	902 — Ông Ngô-ngọc-Thanh, ở Hanoi.	1.000\$00
—	2003 — Bà Phạm-thị-Lan, ở Haiphong.	125, 00

KỶ XỔ-SỐ CHIA TIỀN LỜI HẠNG PHIẾU TIẾT KIỆM SỐ 3

SỐ TIỀN CHIA LÀ : 475\$12

Và chia cho 2 phiếu sau đây :

Phiếu số	225 — Ông Charles Pointillon, ở Rachgia.	1.237\$59
—	239 — Ông Đinh-vân-Mỹ, ở Phanhiết.	237, 59

Nhớ dặn: Kỳ xổ-số sau nhằm vào ngày 28 Juin 1934

chaussures D'ENFANTS

pratiques, confortables, hygiéniques - bon marché - Été 1934 - Fabrication à la machine.

WANTOAN RUE DE LA SOIE N° 95 - HANOI

GIANG - MAI
 Chóng tuyệt nọc!!
 sạch, dẹt thít, sốt, mịn màng mần tí
 bất cứ nắng nhẹ, v. v...
 1, 2, 3 lo. giá 0\$70 1 lo khỏi rất ngay.
 BÌNH-HƯNG, 89, Phố Mã mây, Hanoi

THƯỚC LẬU
 khỏi rứt hần!!!
 Bã cứ nặn nhẹ, chỉ dùng nhẹ 2, 3 hộp.
 nặng 5, 6 hộp là khỏi tất hần. 0\$50 1 lo,
 Bán ở BÌNH-HƯNG 89, phố Mã mây, Hanoi

RUỒU-BỒ

VIN 33.500

dùng cho

đàn bà ở cũ thì không gì bằng

GIÁ... : 2.10 MỘT LITRE .

BÁN TẠI

HARMACIE CHAZZAGNE .

59 RUE PAUL BERT . HANOI .

HARMACIE BROU/MICHE .

36 B° PAUL BERT . HAIPHONG .